758521

P 118

LILLA.

ÉRZÉKENY DALOK

III. KÖNYVBEN.

CSOKONAI VITÉZ MIHÁLY

által.

NAGY-VÁRADONN,
Máramarossi Gottlieb Antal' betűivel.

1805.

Ma main ivressamment s' egare sur ma lyre;
J' obéis à mon coeur, j' obéis au délire,
Sans étude et sans soin.
Au tribunal des arts je craindrais la censure,
Je chante ici pour moi; je chante la nature,
Et je l' ai pour témoin.

DE LA HARPE.

CSOKONAI VITÉZ MIHÁLYNAK

HALÁLÁRA,

ILLEI TAKÁCS KÁROLY.

Hát eltűntél közzűlünk? Barátom!
Ki valál az én meghitt sajátom. –
Rettenetes Halál! nem engedtél
Néki, pállyáján kegyetlenkedtél.
Kebelünkből őtet kiragadtad,
Halhatatlan sorsára juttattad.
Letiportad olly ifjú korában
Virágszálát Tempe' oldalában!
Hogy e' reménylettlen hírt hallottam,
Nagy szomorúságba andalgottam.
Sírok még is! – De ha a' Kikelet
Hátra hagyja majd a' kemény telet,
'S kicsalja a' fáknak leveleit,
(Rájok húllatván harmat-gyöngyeit)
A' hol sűrűn ellepik ágait,
Ott siratom mindég CSOKONAIT!
Nem szűnök meg. Ó! ti se szűnjetek,
Kik vele barátságban éltetek.

Mert most Apollónak is, felkelvén
Sátorából, bús hang zeneg nyelvén.
Nem nyughat Hélikonnak tetején,
Borostyánját széllyel zúzza fején.
Fiát kesergi. A' Múzsák sejtik,
És lantjokat kezekből kiejtik.
Elfelejtnek minden vígságokat,
Könny-zápor borítja orczájokat.
A' szelíd bérczeken Cziprost fűznek
Gyászos jelenségül minden Szűznek.
A' Haza sokat vesztett őbenne.
Olly ifjanta többet ki is tenne?
Káros halál! mert általa, ó! sok
Csonkúlást éreznek a' Tudósok.
De élni fog ő a' jók' szívében,
Fenn lész Neve Fébusnak egében.
Ó! hintsetek Rózsákat sírjára!
És ne légyen díszének határa.
Érdemeit méltán tiszteljétek;
Hozzá hívtelennek lenni — vétek.
Én felkeresem a' fák' gallyait,
'S alattok siratom CSOKONAIT!

ELSŐ KÖNYV.

ELSÖ KÖNYV.

I.

GRÓF ERDŐDYNÉ Ő NAGYSÁGÁHOZ.

TUDOM, midőn síránkoztál
Halálán CZINDERYNEK,
'S könnyek' gyöngyével áldoztál
Elhervadtt teteminek.

Tudom, midőn mély kínodban
Olvasztád a' vas-eget,
Veszteg űlvén Kastélyodban
A' tanú-falak megett.

A' sír, melly a' bú' szózatját
Meg nem szokta hallani,
Siralmod' bő áldozatját
Kezdte már sokallani.

Vakmerő tettét megbánta
A' Halál, szánt tégedet;
'S bár szíved gyakran kívánta,
Megkímélte éltedet.

Maga a' Természet, mellyet
Olly szépen tudsz festeni,
Körűlted a' pompa hellyett
Gyászban kezdett sínleni.

A' Nap bánta, hogy súgárral
Nem köszönthet tégedet;
A' Hold búsúlt, hogy könny-árral
Látja ázni szemedet.

A' Fülemülék zengették
Lassú keserveidet:
A' Vadgalambok felvették
Daraboltt nyögésidet.

Ők megtanúlták tetőled,
És őtőlök az Ekhó.
'S Atád' berkében felőled
Nem zengett egyéb csak „ Óh ! "

Kertedben elhervadoztak
A' Rózsák, mint képeden:
Ők terajtad szánakoztak,
Te pedig Kedveseden.

Hébe égi balzsamommal
Apolá szépségedet;
A' Grátziák fajdalommal
Törölgették könnyedet;

Ámor a' fejét búvában
Balra hajtá, 's piszege;
Füstölgött Hímen' markában
Lefordúltt szövétneke.

Ágyadtól tömött seregben
A' sírig zsibongtanak
A' Fájdalmak gyász leplekben,
'S mind Feléd mutattanak.

Etelkád visszasohajtá
Sűrű sóhajtásidat,
'S fejét öledbe lehajtá
Kettőzvén bánatidat.

Én akkor LILLÁT sirattam,
Azt a' szépet, azt a' jót,
A' kinél szívemet hagytam,
Mint örökös Foglalót.

Őtőle, és mindenektől
Elhagyatva jajgaték.
Lelkem a' mély keservektől
Ízekre szaggattaték.

A' barlangok' setét gyomra,
Hol senki sem láthatott,
Hol magános panaszomra
Csak a' kőszál hallgatott,

A' pusztúltt várak' omlása,
A' vad erdők' éjjele,
A' mély vőlgyek' horpadása,
Jajjaimmal megtele.

Nem hallá semmi érzékeny
Tőlem a' LILLA' nevét,
Csak a' folyás, a' félékeny
Nyárfa, és a' jámbor rét.

Már Ekhó is jól esmére:
'S minthogy ő is szeretett,
Keservemnek zengésére
Keservesebb választ tett;

Sőt talám sympathiából
Könnyezte is sorsomat,
Mert harmat önté boltjából
Égre nyújtott karomat.

LILLÁT kerestem örökké:
De minthogy Ő elveszett,
Az emberek törzsökökké,
A' világ pusztává lett.

Kergettem a' Reménységet;
És ha ollykor megjelent,
Nálam hagyta a' Kétséget,
'S a' boldogabbakhoz ment.

Elmém régi virgontzsága
Ködbe borongván elmúlt:
Érző szívem nyájassága
Lomhává lett, elvadúlt.

Már kezdett bennem gyengűlni,
És számon lebegett már
Az Élet, mint a' repűlni
Készűlő ijjedtt Madár.

Könnyemben, sohajtásomban,
Jajszómban részt vettenek
A' Vértesben, és Bakonyban
Már minden Kietlenek.

Vázsony' szent Omladékában
A' Napra heveredém,
'S még reményem divatjában
A' violákat szedém,

De jaj mikor vissza tértem,
Már az apró Viola,
És minden Remény, én érttem
Hervadásra hajola:

Mint a' kő meredtten állék
Egy ledűltt boltozaton.
És mikor sorsom elválék —
Rám jajdúlt a' Balaton.

Így örök számkivetésre
Kárhoztatván magamat,
Egy titkos kénszerítésre
Délnek vettem útamat:

És hogy a' zajgó világban
Ne kelljen tolongani;
A' rengeteg Somogyságban
Elbúttam haldoklani.

Itt hozzám semmi sem fére,
Még az édes Múzsa sem;
Csak eltűntt kedvem esmére,
És a' kínzó Szerelem.

De e' temérdek rejtekbe
Tenger bánatom nem fért,
És a' földtől az egekbe
'S innen a' Dunába ért.

Itt, hol eldúlni próbáltam
LILLÁM' emlékezetét,
Minden zugban feltaláltam
Mennyei tekintetét,

'S azt olvastam minden fánál,
Azzal csörgött minden hab:
„ Nints szebb teremtés LILLÁNÁL,
'S nálam boldogtalanabb! — —

Ah! egy vén Tölgynek allyában
Láttam a' sáppadtt Időt,
Sereg szú pesgett markában.
Ah, melly sírva kértem őt,

Hogy törűlje ki belőlem
LILLÁT, és a' bánatot! —
De ő elfutott előlem,
Könnyezett, és hallgatott.

Sőt azolta jobban vérzi
A' rögzött kín szívemet,
'S a' mint hergő lelkem érzi,
Sietteti végemet.

A' Horvátország' partjától
Majd Erdélyig kergete;
Mégis bennszorúltt nyilától
Szívem nem menekhete.

Már a' Tisza is sajnálja
Belé hullott könnyemet,
'S az Alföld' gazdag lapállya
Siratni kezd engemet.

E' kenyér' sík Óceánja,
Hol semmi ekhó nem szól,
Poétája' sorsát szánja
És susog kínjairól.

Már ugyan láthattam volna
LILLÁT több ízromba is:
De mérget hogyan kóstolna
Önként a' haldokló is?

Sőt olly vad gyönyörűséget
Óhajthat é valaki,
Hogy egy imádott Szépséget
Halva szemléljen, vagy mi?

Úgy van! ez a' kedves Lélek
Nékem még élvén meghólt:
'S ez az hogy én halva élek,
Míg el nem zár a' gyász bólt. — —

Múzsák! lankadó feje mre
Setét ciprust kössetek.
Hímen, és Ámor! nevemre
Egész Léthét öntsetek.

És te, a' szelíd Álomnak
Áldott testvére, jövel!
'S megroggyantt alkotmányomnak
Kötéseit óldozd-fel,

Hogy ama' hűs nyoszolyában,
Mellyet sírnak mondanak,
A' lármátlan éjtszakában
Tagjaim nyúghassanak,

'S ez az érző Szív megállván,
Lelkem egy nagy, egy hideg,
Egy vég sohajtássá válván
LILLA' mellyén szűnjön meg.

Te pedig, gyönyörű Elme,
Gyönyörű test' lakosa,
Kit a' hív érzés' gyötrelme
Olly sokáig mardosa,

KEGYES GRÓFNÉ! ki hallgattad
Fülemülém' jajjait,
'S értlek megaranyoztattad
Ciprusfámnak ágait,

Ha már a' mit CZINDERYDNEK
Sirattál gyász hantjain,
Nemes szívű ERDŐDYDNEK
Találtad-fel karjain:

Idd mennyei édességgel
A' Hérók' szeretetét;
'S elfogadván kegyességgel
Eratóm' tiszteletét,

Botsáss-meg, ha bús siralmát
Lábaidnál önti-le,
'S tán örömid' szent nyugalmát
Megháborítja vele.

II.

AZ ÉN POÉZISOM' TERMÉSZETE.

SÍRHALMOK, óh köd-lepte kertek!
Te szívborzasztó éjtszaka!
Te alvilág' vak ablaka!
Ti holtak, a' kik itt hevertek!
Ti múlandóság' birtokának
Setétes vőlgyei,
Ahol petécses fántomának
Bóbiskolt Hervey!

Gyászhely! mellytől lelkünk irtódzik,
Hol minden érzésünk elhal,
Fülünk csak csendességet hall,
Szemünk a' semmitől kaprodzik,

Csak Kupreſſz' árnyékát láthatja
A' hóldnak fényinél,
Midőn azt bággyadttann ingatja
Egy sír-fuvallta szél.

Szörnyű Környék! hová a' Lélek
Ha ólom-szárnyakon repűl,
Réműlve jár, alél, elhűl,
'S félholttan hátrál viſſza vélek.
Szörnyű Környék! kérkedj Yungoddal,
Ki hantodon ragyog;
Istenveled, 's mord Ánglusoddal!
Én Ánglus nem vagyok.

Mások siralmas énekekkel
Bőgattessék az Oboát,
És holmi gyász Trenódiát
Ríkassanak jajos versekkel.
Én illy kedvetlen embereknek
Nem lészek eggyike,
Legyen jutalma bár ezeknek
A' kedves Estike.

Nékem inkább olly bokréta
Arnyékozza képemet,
Mellyet nyer a' víg Poéta
Mulatván a' Szép nemet:
Ezt a' vídámabb Múzsáknak,
'S a' mosolygó Grátziáknak
Fűzzék öszve rózsa színű újjai,
Élesztgessék borba ferdett csókjai.

Nem kell Kupreſſz, mellyel Racint
Tisztelé Melpómene.
Egy kis rózsa, egy kis játzint
Nékem jobban illene.
Mert ez LILLÁM' szép szemével,
Az pedig tekintetével
Eggyezvén, mindenkor lészen tűköröm;
'S így mindég új dalra késztet új öröm.

Így veszem fel víg lélekkel
Gyengén rezgő Lantomat;
'S majd LILLÁM' új énekekkel
Lelkesíti húromat,
Míg leng a' friss esti szellő,
'S szárnyán egy nárdust lehellő

Rózsában megszállnak a' kis Istenek,
És mennybéli Concertetskét zengenek.

Lelkünkből e' víg hangokkal
Minden únalom kivész,
Mert megédesítjük csókkal
Ott, hol tartós pauza lész.
Bággyadtt nótánk' vég-szózatja
A' szép Tájt elszunnyadtatja;
'S addig andalgunk az esti hajnalon,
Még egymás' ölébe hullunk a' dalon.

III.

ELSŐ SZERELEMÉRZÉS.

IFJÚSÁGOM' reggelében
Szívem bút nem szenvedett,
Míg a' tündérek' kertében
Lepke-módra repkedett.

Ha belsőrészem' hevítni
Kezdte a' szikrázó Rák:
Megtudták mindjárt újjítni
A' híves Etéziák.

Ha szomjúztak a' melegtől
Eltikkadtt tetemeim:
A' vőlgymetsző csergetektől
Felocsódtak ereim. —

De most, LILLA, új tüzemnek
Semmi enyhítője nints,
Ah, más szomja van szívemnek,
Más láng éget, kedves Kints!

Most a' barlang' éjjelében
Déli Napot képzelek,
A' bikkek' tömött ködében
Az árnyéktól tüzelek.

A' hűvös Etéziáknak
Ám megnyitom kebelem';
Mégis e' gyújtó fáklyáknak
Orvosságát nem lelem.

Mit? a' fagyos Boreásnak
Szárnya alá sietek;
De e' belső gyúladásnak
Tüzén nem enyhíthetek.

Sőt gyakran a' hóba fekszem
Ott kinn a' Havasokon:
'S ah! fagyok, mégis melegszem,
Nints nekem tél azokon.

Másszor minden lankadásból
Testem új életre jött,
Mihelyt ittam e' Forrásból,
Melly zúg a' bokrok között:

De most, noha csípésével
Majd kiszedi fogamat,
Mégis északos vizével
Ez sem oltja szomjamat;

Mert megemészti tüzemnek
Heve minden csepjeit,
Mihelyt lángoló szívemnek
Éri edzőhellyeit. —

Eddig éltem' tavaſſzára
Mennykőt az ég nem vetett,
'S Májusi hajnal' módjára
Csak rózsákkal nevetett;

Bennem a' kedvet 's únalmat
Ébreszté szelíd remén':
Ezt a' kínt, ezt a' fájdalmat
Nem régólta érzem én.

Nem régolta kell szenvednem
Ah LILLA, kellő alak!
Ah! csak azolta van bennem,
Hogy egyszer megláttalak.

Tudom, LILLA, e' kín tőled
Kerűlt: de nem esmerem.
Ah, árthatsz é? — Azt felőled,
LILLA, hinni nem merem.

Hisz' élettel kecsegtette
Pillantásod szívemet —
Úgy van! csak azért sértett e',
Hogy gyógyítson engemet.

IV.

ÉDES KESERŰSÉG.

Óh Cipria' terhes igája!
Hogy kell magam' adnom alája!
Nyakamat vaslántza keríti,
Szívem' siralomba meríti.

Nem nyughatom, és csak epesztem
Magamat sírásnak eresztem,
Éjjel szememet le se' zárván
Siratom bal sorsomat árván.

Mint a' szomorú Egek éjjel
Sírnak mezeinkre le széllyel,
Hogy enyészvén a' Nap, az égnek
Tetején súgári nem égnek.

Sírok, zokogok keseregvén,
Könnyem kebelembe peregvén,
Mint gerlitze' párja tavaſſzal
Nyögök ah! sok ezernyi panaſſzal.

Egek! óh egyedűl ti reátok
Kérést panaszolva botsátok:
Jaj! enyhítsétek emésztő
Tüzemet, mert már megemészt ő.

Szánjátok, Egek, nyavalyámat,
Könnyebbítsétek igámat,
Enyhítsetek állapotomban.
Én tömjént gyújtok azomban.

Te pedig, kegyes angyali Lélek!
Ki miatt bús életet élek,
Nézz e' szívbéli sebemre,
Tőlts balzsamot árva fejemre.

Nézz erre galambi szemekkel:
Jobban gyógyítol ezekkel,
Jobban egy gerlitze-csókkal
Mint minden sebrevalókkal. —

Ah, mézzel elegy keserűség!
Kínnal tellyes gyönyörűség!
Óh Cipria' édes igája,
Hogy kell nyakam' adnom alája!

V.

AZ ÉJNEK ISTENIHEZ.

TE csendes éjnek királynéja,
Endímion' szép barátnéja,
Te, ott a' fél felhő megett!
Ints hallgatást nárcispáltzáddal,
'S halkán nyomd pamut hintócskáddal
A' harmattól nyirkos eget.

Te is Földünknek férje 's báttya,
Míg a' magánosság' barátja,
Coelusz! te rád bámészkodik,
Tekínts le milliom szemeddel,
'S halld meg könyörűlő szíveddel
A' hűség mint búslakodik.

Ti fájdalmim' sokszor hallátok,
Ti aggó éjjelim' tudjátok,
Tudjátok mért nem alszom én.
Ti láttátok, melly bús lélekkel,
Melly bággyadttan, 's könnyes szemekkel
Keresgettem LILLA' nevén.

Ah! a' LILLA' mennyei szíve,
Orczája, a' Kellemek' míve,
Megvarázsolta szívemet.
És bár Ámor' kohában élek;
De tüzemről beszéllni félek,
Hogy meg ne vessen engemet.

Pedig tán nemes indúlatja
A' nemes lángot bészívhatja,
Vagy — óh, vagy tán már érez is.
De hátha édes aggodalma
Más bóldogabbnak a' jutalma?
Óh félek is — reménylek is —.

Ti álomhintő Istenségek!
Kiknél az éji jelenségek
Ezer formában lengenek,

Míg öszvehajlott szempillái,
Mint a' tulipánt' fátyolkái,
Testyéresen szendergenek:

Küldjetek egy Képet elébe,
Ki, mint én, szíve' kétségébe'
Halvány, bággyadtt, és hű legyen,
És egybegyűltt sohajtásomnak
Ködjébe burkolva, kínomnak
Méllységéről vallást tegyen.

Vallja meg könnyező szemekkel,
Rebegő nyelvvel, nyíltt kezekkel
Hogy Ő szép, és én szeretem.
Akkor tán édes nyúgalmában
Részt vévén a' más fájdalmában
Ezt nyögi: Én is szeretem.

Óh — de tán most is álmot látok —
Óh akkor — akkor példázzátok
Előmbe szép Bálványomat:
Ah mert, bár eddig sok kín sértett,
E' Kép — e' mennyei Kísértet —
Visszaígézi nyugtomat.

VI.

AZ ESZTENDŐ' IV SZAKASSZA.

TAVASZ virít, 's száz rózsa nő
Ortzádnak Édenében,
'S szemed' kerületében
Május' mosolygó Napja jő.

NYÁR van nekem, 's halálra fő
Szívem tüzes hevében,
Mert Ámor ég egében,
'S caniculát tett benne ő.

ŐSZ űl setét ortzámba', és
Sok búja' fellegével
Özönnyi könnyzáporrál és.

TÉL szállt fagyos jegével
Szívedbe, 's abba' semmi rés
Nem ég Ámor' tüzével.

VII.

A' RÓZSABIMBÓHOZ.

NYÍLJ KI, nyájason mosolygó
Rózsabimbó! nyílj ki már.
Nyílj ki; a' bokorba' bolygó
Gyenge szellők' csókja vár.

Nyílj ki gyenge kerti zsenge:
Hébe nektárt hint te rád,
Szűz nyakadba Flóra gyenge
Bársonyos palástot ád.

Óh, miként fog díszesedni
Véled e' parányi Kert!
Óh, hogy óhajtják leszedni
Rólad azt a' drága szert!

Hadd szakaſſzalak le, édes
Rózsaszál: szép vagy te már.
Héj, ha meglát, hány negédes,
Hány katzér leányka vár!

Nem, nem! egy leány se nyissa
Büszke fűzőjét te rád.
Ültetőd' kedves X . . issa
Néked újabb kertet ád.

Ott kevélykedj bíboroddal,
Ékesebb bíborja köztt!
Ott kevélykedj illatoddal
Kedvesebb illatja köztt!

VIII.

AZ ÉJ, ÉS A' CSILLAGOK.

ÉLTEMNEK fényes Hórizonja
Dűlt borzadó setétességre,
A' búk' mord Éjje gyászba vonja.
Több víg Napom nem száll az égre. —
Két szép Szemetskék engemet
Megvígasztalhatnak magok:
Űzzétek el hát Éjjemet
Ti, két halandó Csillagok!

IX.

ESDEKLŐ BÍZTATÁS.

LEÁNYKA! hű szerelmem'
Tüzét miért kerülöd?
Ne félj! Ez a' beteg Szív
Dobog csupán tenéked;
Ez a' te bírtokodban
Nyög, és imádja képed'.

Lelántzozott rabodtól
Ugyan miért remegsz hát?

X. +

A' POÉTÁKBAN LAKÓ ISTENSÉG.

VERSELŐK! felőletek
Hirdetik, hogy bennetek
Lakna Istenség,
A' kinek lehellete
Bennetek lángot vete,
'S lelketekbe' ég.

Verselők! én rólatok
Illy erőt nem mondhatok,
Bennetek van az.
Ámde kezd egy isteni
Lelket lelkem érzeni,
Már az szent-igaz.

Verselők! ez gyújtja meg
Lángomat, 's csak úgy leszek
Én is Verselő.
Kérditek talám nevét,
A' ki lelkemnek hevét
Szerzi? - - - LILLA ő. —

XI.

AZ ELEVEN RÓZSÁHOZ.

NINTS tavaſſzal, nints se nyáron,
Mint Te, ollyan Rózsaszál:
Még nagyobb díszt nyerne Sáron,
Csak te ott virítanál.

Rózsaszínnel játszadoznak
Két virító arczaid,
Rózsamézzel harmatoznak
Csókra termett ajkaid.

Látta kellemid' Citére,
Látta, és irígykedett,
Hogy pirosló lába' vére
Képeden büszkélkedett.

Hófejér tekintetednek
Hajnalán nyílásba jött
Rózsaszálatskák ferednek
Tiszta téjhabok között:

Szűz melyed' fejér ölére
Ők is úgy mosolyganak,
Mint mikor rózsák' tövére
Gyöngyvirágot raktanak. —

Rózsa vagy te, rózsa lészel,
Rózsa még a' selymed is:
Jaj de bezzeg kínra tészel,
Hogyha van tövisked is!

Rózsa! engedd hadd heverjek
Éltető bokrodba' már,
'S édes árnyékodba' nyerjek
Fészket én rideg madár!

XII.

LILLÁHOZ.

LILLÁM! elég csak egy szó
Annak kitételére,
Hogy téged én s z e r e t l e k.

De minden íge és nyelv,
Minden poéta-festés,
Szép elme 's érező szív,
Elégtelen, csekély, Szűk,
Hogy voltaképp' kitégyem,
Téged m i é r t szeretlek?

XIII.

A' BÁTORTALAN SZERELMES.

REMÉNY 's kétség között epesztem
Édes kínok köztt magamat.
Most feltalálom, majd elvesztem
LILLÁT 's belső nyugalmamat.

Ha látom Őtet, felhevűlnek
Rabbá esett érzéseim;
Ha eltávozik, hanyatt dűlnek
Tornyodzó reménységeim.

Imádandó kegyes képének
Mindennap temjénezhetek:
De egy nyájas kis Istennének
Tekintetére reszketek.

Erről bátorít, arról ijjeszt
A' tisztelet 's a' szerelem;
A' Szív emel, az Ész lesijjeszt.
Óh csiklándozó gyötrelem! –

Lelke kegyes; de negédjétől
Ójjatok irgalmas Egek!
Szava nyájas; de egy Nem-jétől,
Mint a' haláltól rettegek.

Szeme, mint élet' csillagzatja
Boldog napra hív engemet;
Mégis, mint a' Villám, meghatja,
És öszverázza szívemet.

Édes mézharmattal kecsegtet
A' nyíló rózsa ajjakán:
De, hátha még halált csepegtet
Szívemre, hogyha meg nem szán? –

Óh érttem teremtett Szép lélek,
Hogy szívem' ki nem önthetem!
Tőlled reménylek, tőled félek:
Te rád van bízva életem.

Piros orczádnak rózsájára
Ámor új-új pecsétet nyom,
Hószín kebled' liliomára
Lehellte az én fátumom':

De, kit béllyegzett ki színedre?
Mék az a' boldog Valaki?
'S felőlem mit fuvallt melyedre? —
Halált vagy életet? — mondd ki!

De kíméllj, 's adj erőt szívemnek.
Ah! gyengén szólj sorsom felől:
Mert, akármit végzesz fejemnek,
A'kín, vagy az öröm, meg-öl.

XIV.

A' DUNA' NIMFÁJA.

AMOTT egy Nyárfa' hívesében
A' fűzfa köztt
Találni a' sziget' mentében
Egy tiszta Közt.

Itt a' vad F a u n o k' irtoványi
Megtetszenek:
Az ősz Dunának szép leányi
Itt fördenek.

Gyakorta a' habok tapsolnak
Játékokon,
'S körűltök a' pintyek danolnak
A' bokrokon. —

Itt förde LILLA is magába,
'S az Istenek
Az égről e' barlangotskába
Lenéztenek.

A' szép halandó a' vizekből
A' gyepre szállt.
Bámúlja Z e u s z a' fellegekből,
És felkiált:

„ Haj, Istenek! melly szép Halandó
„ Jön ott elő,
„ Mint a' midőn a' támadandó
„ Nap mosdva jő.

„ Hószín vállán miként lebegnek
„ Szeg fürtjei,
„ Görögvén rólok a' vizeknek
„ Sík gyöngyei.

„ Csak egy hibát remek tagjába'
„ Lelhetni é?
„ Nem szebb e síma karja, lába,
„ Mint Vénusé?

„ Kár hogy nem nézhetünk szemére - - -
„ De erre jő —
„ Melly szép!.. Most, most — Egek! Citére!
„ Szebb nálad ő. ”

És nála minden szebbnek mondja
Az én Tüzem':
Csak Vulkán, a' Vénus' bolondja,
És Mómus nem. —

XV.

TARTÓZKODÓ KÉRELEM.

A' HATALMAS Szerelemnek
Megemésztő tüze bánt.
Te lehetsz írja sebemnek
Gyönyörű kis Tulipánt!

Szemeid' szép ragyogása
Eleven hajnali tűz,
Ajakid' harmatozása
Sok ezer gondot elűz.

Telyesítsd angyali szókkal,
Szeretőd a' mire kért:
Ezer ambrózia csókkal
Fizetek válaszodért.

XVI.

AZ ALVÓ LILLA FELETT.

NYÚGODJ csendességgel
Itten, szép Nimfa!
Ládd, melly büszkeséggel
Féd e' boldog Fa;

Vágyva árnyékozza
Téjszín kebledet,
Melly duplán bóltozza
Márvány szívedet.

Két szemed' héjjában
Éltem 's holtom áll.
Csendes árnyékában
Álom, 's Ámor hál;

Mindkettő szemedre
Rózsalántzot fűz.
Nyúgodj csak kedvedre,
Nyúgodj drága Szűz!

Szép Virágszálotska,
Mind terűlj alá!
Híves árnyékotska,
Szállj lebegve rá!

Édesítsd nyugalmát,
Tiszta Csergeteg!
Jőjjetek: jutalmát
Vénus adja meg.

Kis Zefir! melyére
Csendesen borúlj,
Félfedett csecsére
Gyenge szárnynyal fűjj;

Sőt, ha tudsz, lelkébe
Bújj egészen bé,
'S tudd meg, hogy fektébe'
Rólam álmod é?

Nem! – Magam visgálom,
Mit gondol most ott.
Vonj szemére, Álom!
Dupla kárpitot,

Játszodtasd altába'
Kedves képekkel,
Vidd Idáliába,
Hogy ne keljen fel. –

Mennyi ösvényemben
A' tövisk 's haraszt!
Majd ropog mentemben.
Ámor! szedd fel azt. . . .

Ah, melly édes ízzel
Alszik Kintsem itt! –
Pinty, pacsírta, csízzel . . .
Majd felserken . . . Csitt!!

XVII.

A' TANÚNAK HÍVOTT LIGET.

ITT a' Liget. — Zöld rejtekébe,
LILLÁM, a' végre hívtalak,
Hogy e' cserfák' setét enyhébe'
Velek szemközt állítsalak.

Ezek tanúk, ezek hallották
Szerelmem' gyászos énekét,
Gyakorta vissza is hangzották
Búsonn a' LILLA' szép Nevét.

Halld csak, LILLÁM! mi bággyadtt szellő
Sohajtoz fenn az ágakon,
Nézd, mint ingatja a' zöldellő
Levélt a' gyenge lombokon:

Mind — mind az én sohajtozásim,
Kik ott a' fákon lengenek,
Kiket gyakor panaszkodásim
Melyemből feltekertenek. —

Nézd — nézd, a' rétnek bő harmatja
Még mostanság sem szikkadt fel,
Bár reggel olta szárogatja
A' nyári Nap hévségivel:

Ezen magános rejtekemnek
Mindennapos harmatjai
Az én kiszáradtt két szememnek
Saját könnyhullatásai.

Ezekkel e' virágtöltsérek
Megtelve vagynak úntalan.
Hogy e' virágok illy kövérek,
Ah, nékem az be sokba van!

XVIII.

DÉLI AGGODALOM.

FELHÁGOTT már a' Nap a' Dél' hév pontjára,
Egyenessen omlik lefelé súgára.
Küszködik a' bággyadtt levegő ég, 's hevűl;
Felforrtyant az egész Természet merevűl.
A' lankadtt Arató ledűl izzadtt fővel,
Hogy majd dolgát kezdje megújjúltt erővel.
Az Útazó, ki már csak alig lehellett,
Oltja szomját a' hűs forrás' vize mellett.
A' barmok terepély bikkfák alá mennek,
A' híves árnyékban kérődzve pihennek.
A' madarkák csüngnek a' setét lombokról;
Leszáradt a' nóta eltikkadtt torkokról.

Csupán csak a' munkás méhetskék zsibongnak,
Széllyel az illatos rétek között dongnak.
Csupán csak az apró bokrotskák' tövében
Zeng a' zörgő ptrücsök a' Nap ellenében.
A' rezzentt gyíkotska a' gaz között csereg,
Megáll, liheg, száraz torokkal sziszereg.
Sok száz Szűtske ugrál pattanó lábain
A' hévtől elaszott fűszálak' szárain.
Egyebek mind híves hellyeken pihennek,
A' Dél' forró heve elől fére mennek.
Alusznak magok is a' híves szellők is:
Eltikkadtak a' Nap' hevétől tán ők is.
Tsak némelly enyelgő Zefirek játszanak,
Mellyek a' levelek alól kiugranak,
Cziczáznak kerengő szárnynyal a' bokrokon,
Lassan elenyésznek a' liliomokon.
Jertek ki, óh nyájas fuvallatok, jertek,
Kik az ambróziás rózsákban hevertek;
Szedjetek mennyei szagot kebletekbe,
'S úgy szálljatok hozzám e' setét berekbe,
Hol a' néma fáknak sírva énekelem,
Mint égeti mellyem' a' forró szerelem. —
Ah! most is az a' nap forog az eszemben,
Mellyen legelőször lobbant fel szívemben,

Mellyen rám csillámlott LILLA' szempillája,
'S tüzétől felgyúladt az Ámor' fáklyája.
Ah! azolta nintsen semmi nyúgodalmam;
Még sints e' kínomért legkissebb jutalmam.
Könyörgök, esdeklek néki mind úntalan:
Minden könyörgésem rá nézve hasztalan.
Égek, 's égésimet orczámon mutatom;
De az orvoslásra őtet nem hajthatom.
Sírok; de sírásom nints kit érdekeljen.
Panaszlok; de arra nints a' ki feleljen.
Ah, kínos állapot! bárcsak valahára
Ennyi fájdalmimnak lehetne határa! —
Átkozott percz volt az, a' mellyben mellettem
Elmenvén, szép gyilkos! reád tekintettem,
'S Ámor mosolyogván szelíd nézésedből,
E' kegyetlen lángot szívtam ki szemedből.
Vajha az Ég vagy olly angyali szemeket,
Vagy olly tigris-szívhez illő érzéseket
Beléd, kedves Kínzóm! ne teremtett volna:
Most szívem illy szörnyű tűzben nem lángolna. —
Egyenes Természet! hát rend szerént mégyen,
Hogy a' ki mást éget maga jeges légyen?
Vagy LILLA is így ég, vagy szívem is fázik,
Vagy — vagy a' te hitvány törvényed hibázik:

Vagy tán... Mit gondolok! — Balgatag szó
zatok!
Hisz' égek lám, mégis Víz-cseppet hullatok.
Ollyan tűz ez, mellyet gerjeszthet a' jég is,
És lángokkal égvén, vizet áraszt mégis.
Jupiter is mikor esőzik legjobban,
Lángozó villámja mindég akkor lobban:
Hát ugyanezt Ámor nem vihetné végbe,
Holott ő a' legfőbb Istenség az égbe?
És így hideg lehet LILLA, bár én égek...
Fére az eszemből systemás kétségek!
Ámor' tanátsából még őt megkérlelem.
Ki tudja, tán gyengébb szívvel bánik velem?
Sírok, panaszkodom, új szókat keresek,
Előtte könyörgést tészek, térdre esek,
Lefestem kínomat, sápadttan, mint félholt,
Kintsemnek mondom, és .... Ah de már ez
mind volt!
Mégis egy jó nézést tőle nem nyerhettem,
Eltűnt — én egy néma kőnek reménykedtem. —
Vad Szűz! gonosz Ámor! 's te vagy Ég' istene?
Nem, nem: az Erynnis szült téged, óh fene!
Tán e' Nimfádat is a' Styxnál nemzetted,
'S belé az Alektó' vad szívét ültetted.

Veſſzetek! Veſſzetek! . . . Mit mondok! —
Óh talám
Mindkettőt méltatlan szitokkal káromlám?
Ki tudja? ah, talám bennem van a' hiba?
Járatlan vagyok még Ámor' titkaiba'. —
Itt űlök, a' Nap is elhágy már engemet,
'S a' lelketlen fáknak mondom keservemet;
Pedig tán a' kegyes Szerelem nevembe'
Most sugall legtöbbet ártatlan Szépembe. —
Keljetek fel, nyájas Zefirek! keljetek,
Mondjátok meg Néki, hogy hozzá sietek.

XIX.

MEGKÖVETÉS.

HA haragszol, megkövetlek;
Békélj meg, szép Angyalkám!
Csak azt mondtam hogy SZERETLEK,
'S e' szóért haragszol rám?

Ki az oka? 's ki' hibája,
Hogy kellemed ollyan nagy?
Hogy Te, óh Virtus' példája,
Szeretetre méltó vagy?

Ha téged szeretni Vétek:
Hányan esnek úgy belé?
'S hogy én legtartósbban vétek,
Magam' azért bűntetsz é?

Lelj csak egyet, ki szépséged'
Látván (de, mint én, úgy ám)
Ne szeressen mindjárt Téged:
Úgy neheztelj osztán rám.

És ha e' szómért Szeretlek
Úgy kikelhetsz ellenem:
Egy pár csókkal megkövetlek;
Tsak hagyj holtig vétenem.

Vagy ha e' Szó úgy megsérte;
Mondd vissza, LILLÁM, Te is;
Én nem haragszom meg értte,
Megbotsátok százszor is. —

MÁSODIK KÖNYV

XX.

AZ ESKÜVÉS.

ESKÜSZÖM, szép LILLA! hidd el,
Hogy miolta kellemiddel
Megkötöztél engemet:
Már azólta semmi Szűznek,
Semmi Nyílnak, semmi Tűznek
Nem nyitom meg szívemet.

Esküszöm; 's e' szent hitemnek,
Mellyet adtam Édesemnek,
Pontjait meg nem csalom.
Kérlek is reménykedéssel,
Hogy viszonti esküvéssel
Kösd le szíved', Angyalom!

Esküszöm hószín kezedre,
Rózsa-szádra, tűz-szemedre,
Hogy Te léſſz csak kedvesem.
Esküszöm, hogy míg csak élek,
Más szerelmet nem cserélek;
Vagy LILIM, vagy — Senki sem.

XXI.

A' FEKETE PECSÉT.

GYÁSZ Pecsétje Kedvesemnek!
Fejtsd-ki végre, mit hozál?
Mit jelentesz bús fejemnek?
Élet é ez, vagy halál?
Óh Egek,
Rettegek!

Rettegek — tán rózsaszálát
Gyötri nagy szívbéli kín —
Tán keservét — tán halálát
Jegyzi ez halotti szín —
Tán ma már
Sírba vár.

Sírba vár! vagy mást szeretvén
Szívből engem kivét,
'S engem így halálra vetvén,
Azt jelenti e' pecsét.
Hellyes Ok.
Meghalok.

Meg — de míg a' sírba szállok,
Nyílj meg, óh gyászos Levél!
Tán csak egy szót is találok,
Mellyre szívem még megél.
Tán halált
Nem kiált . . .

Nem kiált!! Ah, megkövetlek
Szép Levél. Csalt a' pecsét.
Már ez egy szó is: SZERETLEK!
Visszaadja a' becsét.
Már ez, óh,
Égi szó!

Drága szó ez, szép Levelke!
Már ezért csókollak ám:
Mert te véled LILLA' lelke
Új napot deríte rám.
Szép Levél!
Szívem él.

XXII.

HÁLÁÉNEK A' VÉNUS' OLTÁRÁNÁL.

AH kedves Szók!
Ah édes Csók!
Eget verek fejemmel.
Ah, áldott légy,
Több jót is tégy,
Cipris! beteg lelkemmel.

Szeretlek — óh,
Ez áldott Szó
Mint hangzik a' fülembe'!
Ah, kedvel hát,
'S ambróziát
Tölt LILLA mélly sebembe.

Kegyes Cipris!
Még csókot is
Ragasztott ő orczámra,
'S még többet hán't
Pecsét gyanánt
Az esküvés köztt számra.

Hogy ált'kapcsolt,
Elhaltam volt
Szerelminek miatta,
És lelkem' sem
Érezhettem,
Úgy lelkihez ragadta.

Általkapám,
'S eltikkadtt szám
Száján egyet czippantott:
Egyet sem szólt,
Csak rám hajolt,
'S egy lángolót pillantott. —

Ah drága jók!
Ah édes Csók!
Nints a' nektár olly fínom.

Hagyd, óh Cipris!
Még többször is
Ezt a' nektárt hagyd színom.

Ímé e' két
Szép Gerliczét
Hozom neked, Citére!
Illy lángban fő
Mind a' kettő,
'S csókot rak kis kincsére.

XXIII.

ALKU.

VITÉZ és LILLA.

(Kettős Dal.)

VITÉZ. Valld meg, kérlek, kedves Lélek!
Még szeretsz é?
Engem másért, míg csak élek,
Meg nem vetsz é?
Én szeretlek Tégedet,
Tisztelem jó szívedet:
Megvethetsz é? :|:

LILLA. Hidd el, kérlek, kedves Lélek!
Én szeretlek,
Téged másért, míg csak élek,
Meg nem vetlek.
Százszor már nem mondtam é?
Mégis kételkedhetsz é?
Be' nevetlek. :|:

VITÉZ. Sokszor ám a' Lyánka' szíve
Állhatatlan,
És ahoz, ki legjobb híve,
Irgalmatlan.
Én is attól tartok ám:
Mert ez a' kis Ethikám
Csalhatatlan. :|:

LILLA. Én is hát szíved' formáját
Úgy tekintsem,
Hogy más Ifjaknak hibáját
Rád is hintsem?
Nem, nem: bár más mit tegyen,
A' mi szívünk hű legyen;
Úgy e, Kincsem? :|:

VITÉZ. Én örökre lészek híved,
Kedves Lélek!
LILLA. Én is, Kedves! mással szívet
Nem cserélek.
VITÉZ. Én szeretlek, Édesem!
LILLA. Én is Téged, Kedvesem!
KETTEN. Míg csak élek. :|:

XXIV.

A' SZÉPEK' SZÉPE.

TI, élet' balzsamát lehellő Leányok,
A' szépség' tüzénél olvasztott bálványok,
Kiket imád sok szív, áhítva reszketvén,
'S fellobbantt oltárán a' temjént égetvén,
Óldjátok le rólam gyarló kötésteket!
Nem tudlak imádni többé benneteket;
Mert minden szépséget, mellyel hódítátok,
Már az egy LILLÁBAN bésummálva látok.

Jer, Szépem! mutasd meg azt kevély Nemednek
Együtt, a' mivel ők csak külön kérkednek:
Hadd mondják, a' kiknek van fínomabb ízek,
„Te vagy a' remekkép, ők pedig a' Skízek."

Léda' gyermekinek hűljön meg a' vérek.
Szégyenljék magok köztt a' Görög vezérek,
Hogy ők Helenáért vesződtek Trójánál;
Holott lehet, 's van is, szebb személy nálánál.

Állj ki, Irígy! találj mocskot tagjaiba'.
Nézd, legkényesebb Izlés! van é benne hiba?
Ha valamelly'k részét hibásnak mondjátok:
Hibáztok. A' szépet rútnak gondoljátok.
Ha tőlem kérditek; „Mi Szép? azt felelem:
Én a' Szépet 's Rútat olly formán képzelem,
Hogy szép mind az, a' mi ő benne láttatik,
A' mi benne meg-nincs, az rútnak mondatik.

Tökélletes tehát, mind így ítélhetnek,
E' pompás munkája a' szép Természetnek:
De én e' Remekben egy nagy hibát látok,
Mellyet ti, elfogott Szemek, nem látátok.
Mert ámbár a' pazér természet' bő keze
Minden kellemeket ő reá hímeze:
Mégis illy főmívben ez egy nagy csonkúlás,
Hogy ő véle is köz a' vénség 's elmúlás.

Isten! hát csak azért formálsz illy Remeket,
Azért árasztasz rá minden szépségeket,
Hogy egy Légyen-szódat elrontó Múl-
jonnal
Minden grátziákat eltörűlj azonnal?
Hová tészed akkor illy dicső Mívedet,
A' millyent még semmi föld' pora nem fedett?
Hadd tudjam! Sírjára rózsákat plántálok,
'S ezt írom fel: Szépek: de ez szebb
volt nálok. —

Jer, LILLÁM! csak néked lehellek, míg élek;
Míg eszemet tudom, csak te rád eszmélek.
Sőt, ha majd a' Halál engem valahára
Kebeledből ragad vak tartományára,
Mikor már lelketlen porrá változtatott;
Szóljál sírom felett csak egy fél szózatot:
Akkor is szikráji a' hév Szeretetnek
Fagyos tetemim köztt egybe lángot vetnek.

XXV.

KÉT SZERETŐ' DALJA.

ÉNEKELJÜNK Cipriának,
Drága Kints!
Mert ez Élet'-asszonyának
Párja nints.
Rózsa nyíl ennek nyomában,
Bársony ennek birtokában
A' bilints.

Énekeljünk Cipriának
Egyaránt;
Engem is nyájas fijának
Tegze bánt,
A' miolta szép szemeddel,
Rózsaszín tekinteteddel
Tőrbe hánt.

Énekeljük felsegítő
Karjait,
'S a' Szerelmek' lelkesítő
Lángjait.
Vígadozzunk, és magunknak
Oſſzuk édes ajjakunknak
Csókjait.

Óh de, Kintsem! a' te szíved
Ég e még?
Úgy, miként ez a' te híved'
Szíve ég?
Látom ellobbantt szemedről,
Lángoló tekíntetedről . . .
. Már elég. —

Hátha engem sírom' árka
Nyelne bé:
Boldog élted, szép Madárka,
Lenne é?
Ah, ha én elvesztenélek,
Mit tsinálnék, drága Lélek!
Óh — oh — jé!

Angyalotskám! csak te bírod
Szívemet,
Míg ölemből puszta Sírod
Eltemet.
Addigis, míg csak lehellek,
Tégedet forrón ölellek,
Hívemet.

Csak te is hívedre nézzél
Kedvesen,
Csókra új csókot tetézzél
Szívesen.
Így lehet hűségbe' lennünk,
Karjainkon megpihennünk
Csendesen.

Hű Galambom! költsönözzünk
Szíveket,
Szíveinkre úgy kötözzünk
Lépeket.
Csókjaink köztt egybe folyjunk,
Új szerelmünkről danoljunk
Verseket.

Szádra szám egy gerjedelmes
Csókot ád,
Mint igaz Szívem' szerelmes
Zálogát.
Jól tudom, hogy mígcsak élek,
Hív leszel tês, drága Lélek:
Csócsi hát!

XXVI. +

A' MÉHEKHEZ.

KIS Méhek! kerteken,
Mezőkön, berkeken
Mit futtok sok veszéllyel?
A' friss forrásokra,
Az új virágokra
Repkedvén szerteszéllyel?

Mennyi sok munkával,
És időjártával
Gyűjthettek egy kis mézet!
Szálljatok LILLÁRA,
Az ő szép szájára
Vénus sokat tetézett.

Jöjjetek: 's úgy nem lész
Ollyan sok 's édes méz
Sehol mint a' tiétek.
Jöjjetek: 's úgy nem lész
Ollyan boldog méhész
Sehol mint a' tiétek.

XXVII.

AZ ÁLOMHOZ.

SOKÁ jön erre LILLA,
A' hitszegő soká jön. —
Jer addig, édes Álom!
Jer, e' setét lugasról
Hints mákolajt szememre,
Fedezz be kárpitoddal,
'S a' gondokat fejemről
Legyezd le szárnyaiddal.

De ha eljön a' Leányka:
Sem mákolaj, se' kárpit
Nem kell, magad se kellesz;
Csak menj el, édes Álom!
Elmúlatunk mi ketten.

XXVIII.

A' PILLANTÓ SZEMEK.

NE kínozz, LILLA! újabb ostromokkal;
Ne hányd olly hasgató pillantatokkal
Felém villám szemed'.
Az verte szívemet halálos sebbe;
Ne szórj, ne szórj újabb dsidákat ebbe,
Kíméld meg éltemet.

Nem látod é? nem é? miként zsibongnak
Az Á m o r o k, miként rajmódra dongnak
Kökény szemed körül?
Ki kis nyilát belőle rám ereszti,
Ki ellobbantt szövétnekét gerjeszti,
Ki vesztemenn örül.

Pillantatod' szárnyára egy felűle,
Szívem titkos várába bérepűle,
És ott helyet fogott.
Zászlót ütött reményem' fő tornyába;
Mindent letiprott már parányi lába —
Halld csak — mint tombol ott.

ROMA

XXIX.

ÁMOR; GUARINI UTÁN.

EGYKOR, hogy a' köpűből
Mézet lopinta Á m o r,
Megcsípte őtet egy Méh.
Mérgébe' a' kis Isten
E' mézet újja' végén
LILLÁMNAK ajjakára
Kené, 's nevetve monda:
„ Leányka! e' lopásom
„ Szádon jegyűl maradjon,
„ És a' ki csókot ejt rá,
„ E' Méhnek is, magamként,
„ Érezze tiszta mézzét,
„ Érezze mérges ívét. "

XXX.

A' MUZSIKÁLÓ SZÉPSÉG.

ILLÁM! midőn szemem nézi
Hajnal tekintetedet,
Ezer grátzia ígézi
Elmerűltt képzésemet;

Látván Citére' virágit
Olvadni kezd kebelem,
'S az egész Menny' boldogságit
Szűk mellyemben viselem.

De midőn Szátskád' daljára
A' húrokat pengeted:
Mit érzek! minden trillára
Szívem' ölöd 's élteted.

Truttzol fülem a' szememmel,
És minden érzőinak
Hódolnak levertt lelkemmel
Dalod' bájolásinak.

XXX

A' hangok virággá válnak
Mosolygó ajjakidon,
'S a' virágok hangitsálnak
Teremtő ujjaidon:

Mint midőn a' nyíltt rózsákkal
Ékes bokor' közepén
Filoméla új nótákkal
Zeng az Ámor' innepén. –

Vajha rózsává válhatnál,
Szép LILLÁM! egyszeribe,
'S ágaid köztt danoltatnál
Fülemüle' képibe!

Óh, nem lenne a' vidéken
Te nálad szebb virágszál;
Nem zengene a' cseréken
Vígabb madár nálamnál!

Nyíló kelyhedet megszállnák
A' szerelem' Isteni,
'S a' Nimfák versentt próbálnák
Érzésim' énekleni.

XXXI.

A' SZAMÓCZA.

ILLATJA Rozmarinnak,
Mézíze a' Fügének,
És a' Rukercz' pirossa
Szájunknak és szemünknek,
'S orrunknak is mi kellő?

Hát még ha eggyesűlnek
E' kedves érezések? —
Ímé az értt Cseresznye
Melly édes és piross is?
A' Sárgadinnye szagja
Nárdus, 's az íze nektár.
A' Rózsa' színe bíbor,
'S illatja fínom ámbra.

De Rozmarinnal eggyütt
A' kis Rukercz, Fügétske,
Cseresznye, Sárgadinnye,
És Rózsa öszveséggel
Van elvegyítve a' szép
Szamócza' bíborában. —
Szép színe drágalátos,
Mézíze szájat enyhít,
'S illatja a' yelőkre
Mint egy Nepente felhat.

Kedves Szamócza! téged
Én — én az Isteneknek
'S az Istenaſſzonyoknak
Tennélek asztalára.
Sőt csak beszéllni tudnál,
És csókot adni; mindjárt
Hasonlatos lehetnél
A' LILLA' ajjakához.

XXXII.

A' VERSENGŐ ÉRZÉKENYSÉGEK.

LILLA! kellemességednek
És mosolygó szépségednek
Intébresztő balzsama
Érzésimet megszédíté,
Megbájolá, részegíté;
'S perre indította ma.

Közttök nagy csata lázzadott,
Mellyet az abból támadott
Szép ditsőség okoza,
Hogy mellyik az, ki Tégedet
Megérezvén, felébredett,
'S nékik ennyi jót hoza?

Mindenik nagy hevességgel
Perlett, hogy e' dicsőséggel
Bírjon a' többek felett.
Illy formán szóltak egymásnak,
Míg a' heves czivódásnak
Lelkem által vége lett.

SZAGLÁS.

Tudjátok é? hogy magatok
Másfelé andalogtatok,
Más tárgyon szúnyókálva;
Mikor a' táncznak öltözött
Szépség' leányai között
LILLA eljött sétálva;

Mikor egy zőld hársfa mellett
Egy kis szellő rám lehellett
Ambróziás illattal:
Mellyet mihelytt észrevettem,
Inatok' felébresztettem
Édes csiklándozattal.

LÁTÁS.

Elsőben is mélly álmomból
Tévelygő andalgásomból
Nemde én pattanék ki?
Látták éles nyilaimat,
Villámló pillantásimat
A' múlatság' környéki.

Míg tüzes szemem sokára
Rá akadt a' szép LILLÁRA,
'S féloldalt reá csapott;
Ah, mikor a' több szem között
Látásunk öszveütközött,
'S egymástól lángot kapott;

Ah, mikor szűz pillantása,
'S elevenebb kacsintása
Kétszer az enyímre lőtt:
Bezzeg mind felpattantatok,
Bezzeg eloszlott álmatok,
Mellyek lankasztott az előtt.

Lebegő bársony-hajain,
Elefánttetem-vállain
Melly szép színek játszottak!
Rózsát mosolygó ajjaka,
Hószín mellye, márvány nyaka,
Ah, miként elragadtak!

HALLÁS.

Hát mikor mélly sohajtása,
'S bággyadtt hangon tett szólása,
Ébredtt fülembe hatott?
Édes ájúlás lepett-el,
Melly egy mennyei élettel
Kecsegtetett, bíztatott.

Mikor mellé ereszkedtünk,
'S végre, hogy sok kérést tettünk,
Ezt mondotta: Szeretek!
Ah, e' szóra vérünk égett,
És minden elevenséget
Ti is levetkeztetek.

Mikor mézes beszédjére
Örök hűséget ígére,
'S illy bíztató hangon szólt:
„ Szeretek! — Téged kedvellek,
„ Csak néked élek, lehellek,
„ Míg be nem féd a' sírbolt. "

Akkor — óh mert e' szavának
Olly édességi valának,
Hogy élet ömlött belénk —
Egy legédesebb mennyei
Öröm' gyönyörködései
Kezdtek repesni felénk.

Mikor Kedvesének mondott,
Elvett minden bût és gondot
Ezaz édes nevezet;
És hízelkedő nyelvének
Mézzén lecsorgó szívének
Mindnyájunk temjénezett.

TAPINTÁS.

Köztte e' temjénezésnek,
'S e' mennyei ihletésnek
Kezeim' felemelém,
És jótételét hálálván,
Ez imádni-való Bálván'
Szent testét megölelém.

Ah, halhatatlan Istenek!
Mit érzettem! ah, millyenek
Vóltak gyenge karjai,
Mellyek mikor rám hajoltak,
Nálok gyengébbek nem vóltak
A' rózsák' harmatjai.

Mellyét Ámornak melege
Olvasztván, gyengén pihege
Bíbor fátyolja alatt.
Kezemet tévén szívére,
Sűrűn vert; és minden vére
Hozzám örömmel szaladt.

Mint a' hó a' Nap' hevétől:
Úgy az ő tűz-szerelmétől
Mind elolvadva valánk.
Életünk belé költözött,
'S ölelő karjai között
E' világnak meghalánk.

ÍZLÉS.

Mit ér a' szép Gyümölcs maga,
Bár kedves a' színe, szaga;
Ha jó ízzel nincs tele?
Ti csak LILLA' szépségére
Bámúltatok, 's mézízére
Egyiktek sem ügyele.

Nincs a' nektár ollyan édes,
A' mellyet tőlt Ganimédes
Jupiter' csészéjébe.
Óh nem bír az annyi jókkal,
Ha csak azt egy illyen csókkal
Fel nem vegyíti Hébe.

Illy mannával nem kínálja
Gazdag lakosit Panchaia,
Vagy más déli tartomány.
Ennél édesebb itala
Bár melly Királynak sem vala.
Oh mennyei adomány!

Oh méznél édesbb ajjakok,
Minő nektárt csorgattatok
Rózsaszín kelyhetekből!
Melly kellő csókok valának,
Mellyeket kölcsön szopának
Hév ajjakim ezekből!

LELKEM.

Mit czivódtok? ah, szűnjetek,
Híveim, mit versengetek?
Csak LILLÁT imádjátok.
Lebegjetek gyönyörűség'
Szárnyain, 's az örök hűség'
Pontjára mozgassátok.

Miolta kellemit velem
Éreztettétek; tisztelem,
És imádom azolta.
Rabja vagyok rabszijjain,
Rengetvén nyájas karjain,
Szívem hozzá csatolta.

Én párját nem tapasztalok.
Néki élek, néki halok.
Ő énnekem mindenem.
Jer, LILLA! jer; érzésemet
Mind ébresztd fel, és engemet
Ne hagyjál veszteglenem!

XXXIII.

A' SZEPLŐ.

MINT egy megértt boróka,
Melly tiszta hóra hullott;
Mint a' delin fejérlő
Rózsába bútt bogárka:
Mint a' Korinti-szőlő
A' czúkoros kalácson:
Úgy bársonyollik, olly szép,
Olly édes, egy kerekded
Szeplőcske LILLA' mellyén.

Ez az a' kies Szigetke,
A' mellybe' a' Szerelmek,
Ha keble' tengerének
Téjhabja köztt fürödtek,
Enyelegve szárogatják
Hajok vizess aranyját.

Ti szóljatok, reája
Húltt Csókjaim! ha méltó
Dühödés e LILLA' mellyén,
Egy földi Nimfa' mellyén,
Imádni az hibát is?

XXXIV.

AZ ELTÉVEDTT LÉLEK.

AH! hová repültél,
Lelkem, 's melly felé?
LILLA' száján űltél:
Hol vagy? — ott vagy é?

Annyi sok Csókokban,
Ah, hová levél?
Ott vagy é? — azokban
Senki meg nem lél. — —

Látom már; azokb' a'
Bíborokba űlt,
'S az habzó csókokba'
Torkig elmerűlt.

Ott evez sietve
A' partok felé.
Kis nyilát nevetve
Nyújtja Á m o r bé.

Ennek szálatskáján
Már a' partra ért,
'S a' partok' rózsáján
Nyúgalomra tért.

'S tán porsátoromba
Már belé se jő:
A' Paraditsomba' —
Abba alszik ő.

Lágy sohajtozások!
Mellyekenn eltűnt,
Míg a' csókolások'
Árja meg nem szűnt,

Ah! legyezgessétek,
Míg ott andalog,
Lengve rengessétek,
Míg nyúgodni fog.

XXXV.

A' BOLDOGSÁG.

MOST jázminos lugasban
E' nyári hűvös estvén
LILLÁMMAL űlök eggyütt.
LILLÁM velem danolgat,
És csókolódzva tréfál;
Míg barna szép hajával
Zefir susogva játszik.
Itt eggy üveg borocskát
A' zőld gyepágyra tettem,
És gyenge rózsaszállal
Száját be is csináltam.
Amott Anákreonnak
Kellő danáji vagynak
Kaskámba' friss eperrel.

Egy öszveséggel illy sok
Gyönyörűt, becsest ki látott?
'S ki boldogabb magamnál?

XXXVI.

LILLÁM' SZÁCSKÁJA.

Óh, LILLA! LILLA! halld-meg
Kellő hatalmadat.
'S mék Isten adta, valld-meg,
Illy bájos ajkadat?

Midőn te mátkatályúl
Egy csókot adsz nekem:
Szívem merőn elájúl,
Elhallgat énekem.

Szácskád magára nyítja
A' szájat és szemet,
A' mennybe andalítja
Nektárja lelkemet.

Ajkad' virági szebbek,
Mint rózsa' bíbora;
És csókid édesebbek,
Mint a' T o k a j' bora.

XXXVII.

THÁLES.

MIG Thálest a' nagy Égnek
Tüzeit csudálva nézi,
Béhulla egy verembe.

Ah, LILLA! a' te orczád
Illyen gödört csinál ám,
Mikor reám mosolygasz.
És akkor abba Lelkem
Melly nyakra főre hull bé,
Míg andalogva bámúl
Ragyogó tüzes szemednek
Két földi csillagára.

HARMADIK KÖNYV

XXXVIII.

LILLÁHOZ TÁVOLLÉTEMBEN.

LILIM! csoport öröm között
Töltöm most éltemet.
Szívembe bú nem kőltözött,
Nem rág az engemet.
Sem könyveket nem hullatok,
Sem nem sohajtok, jajgatok.

A' szent barátság' csillaga
Egemre felderült,
A' tiszta boldogság maga
Felkentt fejemre űlt:
De kedvem' egybe' sem lelem,
Mert nincs az én LILLÁM velem.

Ha nincs az én LILIM velem:
Mi nékem a' világ?
Sokszor magamban képzelem,
Hogy az halál kivág.
Az élet' édessége mi?
Mit érsz öröm? ha nincs LILI.

A' szem, fül, és egyéb tagok
Múlathatnak talám:
Igen, de Szív nélkűl magok
Gyarlón örűlnek ám.
Tudod pedig, szép Rózsaszál!
Szívem csupán te nálad áll.

Te bírod, óh tudod magad,
Szép LILLA! szívemet:
Azért Te is helyette add
Cserébe' szívedet.
Enyím maradjon, semmi sem!
Csak a' tiédet add nekem.

De mit könyörgök illy nagyon
Galambi szívedért?
Úgyé, hogy az nálam vagyon
Cserébe szívemért?
Nohát, ha megvan, a' mi kén:
Többé nem is terhellek én. —

Ha már enyím Az, a' kié
Vagyok, szólj Cipria!
Ollyan szerencsés több van é?
Van é? 's ha van, Ki a'?
Nincs, Cipri, nincs . . . De kémlel itt
Néhány irígy — csitt, Cipri, csitt!

Ne szólj te erről senkinek,
Mi sem szóllunk, mi se';
Hogy a' Világ' irígyinek
Vakúljon a' szeme.
Mi majd, ha boldog czélt lelünk,
Tenéked oltárt szentelünk.

Én Téji versbe foglalom
Érzékeny éneked',
'S mellettem e' szép angyalom
Hárfázni fog neked.
Így kötnek öszve új csomók.
'S mi lesz LILIM' jutalma? — Csók!

XXXIX.

SZEMREHÁNYÁS.

LILLA! míg ingó kegyelmed
Tiszta szívemhez hajolt,
'S alva tartott szép szerelmed:
Boldogabb nálam ki volt?

Jaj de bezzeg elfutának
Régi kedves napjaim,
Búra, gyászra változának
Tűneményes álmaim.

Érzem: a' leányi elme
Nyári árnyékként kereng,
Hogyha más Nyalánk' szerelme,
Mint Zefir, körűlte leng.

Néked is, szép Rózsaszálam,
(Szád 's szemed tagadja bár)
Kedvesebb kezd lenni nálam
Eggy enyelgő lepke már.

Karja könnyű, csókja édes —
Ah, ne higgy! bizony megejt;
Máshoz áll el a' negédes,
Öszvecsúfol 's elfelejt.

Én pedig, mintsem szavamban
Tégedet csúfoljalak;
Szánlak inkább, és magamban
Megbocsátok gyöngy alak!

XL.

MEGKÉRLELÉS.

HOGY Manczával
Jártam egyszer így;
Mért pörölsz olly nagy csatával?
Mért vagy olly irígy?

Ő is édes,
És negéges ám.
Ő is, mint te, eggyet inte,
Rám tekinte, rám. —

Engedelmet! . .
Gyenge volt e' Szív:
Nem cserélt azért szerelmet,
Hív fog lenni, hív. —

Drága Lélek!
Jöszte — jöszte bé!
Csak te értted 's benned élek —
Elkerűlhetsz é?

XLI.

A' TÁVOLRÓL KÍNZŐ.

RÉG' nem valék te véled szemben,
Rég' is nem láttál engemet:
'S ládd, mégis távollételemben,
LILIM! gyötörtél engemet.
Bár félre volt lakásom — félre,
Északra lakván én, te Délre:
Mégis tüzed velem lakott,
Mindég perzselte Északot. —

Most a' tűz mellett vagyok:
'S nincs olly szenvedésem;
Mert égésim olly nagyok,
Hogy meghalt érzésem.

XLII.

ÚJESZTENDEI GONDOLATOK.

Óh Idő, futós Idő!
Esztendeink sasszárnyadon repűlnek;
Vissza hozzánk eggy se' jő,
Mind a' setét Kaósz' ölébe dűlnek.

Óh Idő, te eggy Egész!
Nintsen neked sem kezdeted, se' véged;
És csupán a' véges ész
Szabdalt fel apró részeidre téged.

Téged szűlt e' a' Világ?
Vagy a' Világot is te szűlted éppen?
Mert ha csak nincs Napvilág,
Nem mérhetünk időt mi semmiképpen.

Hát ha tőled, óh Idő!
Te a' ki mindenünket öszverontod,
A' Nap is hóltszénre fő?
És lánczodat magad zavarba bontod?

Mert ihol lám mindenek,
Bár bírtanak szépséggel és erővel,
Változást szenvedtenek,
Vagy semmiségbe mentek ők idővel.

Lám az ég' forgása is
Idővel újabb változásba lészen,
Lám a' csillagokba is
Ki most derül, ki béborúl egészen.

Hát de mennyit szenvedett
Már ekkorig Földünknek állapatja,
Hogyha a' feldűllyedett
Tenger, vagy Etna' lángja szántogatja?

Sok faluk' határain
Ma Delfinek cziczáznak a' vizekben,
'S a' Csigáknak házain
Most Zergenyáj ugrándoz az hegyekben.

Sok Merőföld már sziget,
Sok völgyek a' nagy bérczekig dagadtak,
És ahol hegy vólt 's liget,
Fenéktelen sós tengerek fakadtak.

Így teszel te, óh Idő!
A' Nemzetek' forgó enyészetével.
Most az eggyik nagyra nő,
'S a' másik elmúlik saját nevével.

Már ma ökrök szántanak,
Hol Trója, a' Világ' csudája, állott:
És ahol szántottanak,
Most London, a' világ csudája, áll ott.

Óh ha a' nagy Nemzetek'
Sorsán hatalmad' így előmutattad:
Hát mi, gyarló szerzetek,
Mit várhatunk — mit várhatunk miattad?

Gyermek- ifjú- vén korunk,
A' bú, öröm; 's a' jó, gonosz szerentse,
Ép, beteg voltunk, 's torunk —
Kezedbe' van, hogy jöttödet jelentse.

Futsz te, nem várasz senkit is,
Gyakorta sok hoſszú reményt ledúlál.
Ím te, míg ezt mondtam is,
Öt hat parányi perczeken kimúlál.

Nem lehet jelenvaló,
Csak múltt, 's jövendő pont lehet te benned.
És miként a' puszta szó
Repten repül, úgy kell veszőbe menned.

Így repült el tőlem is
Sok kedves esztendőm sebess-haladva.
'S meglehet, hogy nékem is
A' véghatár ma is ki lészen adva.

Úgy se' volnék már gyerek.
Négyszer hat esztendőt eléldegéltem,
'S e' szerént az emberek'
Szűk életének harmadáig éltem.

Vajha már — ha több nem is —
Mind eggyik esztendőre jutna benne
Eggy — csak eggy órácska is,
A' melly az Érdem' oszlopára menne!

Kész vagyok meghalni — kész,
Csak ezt tegyék síromnak a' kövére:
ÚTAS! ITT FEKSZIK VITÉZ.
EGY NAP XXIV ÓRA: ENNYIT ÉRE.

Ámde, hogyha olly nemes,
Szép tettek életembe' nem tetéznek,
Hogy halála érdemes
Legyen ditsőítésre még Vitéznek:

Semmi! csak te, óh LILIM!
Te, a' kiért az életet szerettem,
Csak te légy, LILLÁM! enyím;
Mindég fogom becsűlni, hogy születtem.

És mivelhogy a' napok
Elseprik a' legédesebb időket:
Míg az ifjú hónapok
Virítnak, el ne is veszessük őket.

Elfut a' nyájas tavasz,
A' bársonyos Hajnalra gyász köd árad,
A' kinyíltt játzint elasz,
A' rózsaszál egy délbe' is kiszárad:

Így az Ifjúság maga
Majd elrepül vidor tekintetedről,
És az Á m o r' csillaga
Eltűnik ám kacsingató szemedről.

Akkor, ah! rózsáid is,
Nem fognak úgy kis ajkadon nevetni,
Akkor érző szíved is,
Ah, nem tud úgy örűlni és szeretni.

Én is akkor csak hideg
Vérrel barátkozom hideg LILIMMAL,
Úgy napolván, mint rideg
Vén Pellikán ifjúi daljaimmal.

Míg tehát az lenne még,
A' szép időt, óh LILLA! meg ne vessük.
Míg az élet' lángja ég,
Egymást viszontöröm között szeressük.

És ha semmi érdemem
Nem fog fejemre zőld babért tetetni,
Semmi sem! mind semmi sem!
Csakhogy te, LILLA! meg ne szűnj szeretni.

Híremet 's nagy voltomat
Ne trombitálják messzi tartományok,
Más ne tudja síromat:
Te hints virágot arra 's a' Leányok.

XLIII.

A' BÉKEKÖTÉSRE.

TŐLTS pohárt, gyermek! nesze tőlts fejér bort;
Mert fejér borral fogom innepelni
Boldog esztendőnk' ide érkezését:
Tölts bele, gyermek!

Most örüljünk már, mivel, ah! az elmúltt
Gyászos esztendő sok ezer magános
És közönséges bajokat hozott rám,
'S árva hazámra.

Visszatért immár olajággal a' frígy,
A' kemény hadnak kialudt kanócza;
Múlik a' jajszó, 's örömünket áldott
Béke tetézi.

Béke! Frígy! óh két nevezet! mi hányszor,
Értetek hányszor, 's be' heven sohajtánk!
Négy betű: négy-négy poharat csapok fel
Értetek én is.

Éljen a' szent Frígy szomorú hazánkban,
Fel ne lázzadjon soha békeségünk;
Hogy sok esztendő' elejére jussunk
Illyen örömmel! —

Boldog Ország az, 's az Arany-világnak
Látszik ott némelly fogyatéka, mellynek
Tiszta csendesség kebelébe' nyugszik,
'S nints hada kinn is.

Boldog Ország az, hol az árva 's özvegy
Nem bocsát, sírván, az egekre átkot,
Szántogat minden, 's kiki szőlejében
Kényire munkál.

Semmi mesterség nem enyészik ottan,
Gazdag a' kalmár, 's az egész közönség,
Ott tanít a' bőlcs, danol a' poéta,
Él az igazság.

Ah, ti felperzselt legelők' parázsa!
Öszvedúlt várak' 's faluk' omladéki!
Vérbe tajtékzó patakok! 's dögöktől
Bűzlete, ég, föld!

Ah, ti borzasztó fene Látomások!...
Félek illy gyász színt ecsetemre venni —
Átkozott volt az, ki előbb örök hírt
Hadba' vadászott!

Durva Hérósok! noha száz babértok
Lenne a' bérem, vagy ez a' világ is;
Még se kívánnék veletek cserélni:
Míg LILI kedvel.

Csakhogy e' kedves haza békeségben
Álljon, és légyen pecsenyém, kenyérkém,
'S jó magyar nektárt igyam arra: eb lesz
Néktek irígytek.

Csak közel hozzám ne dörögjön ágyú,
Hogy barátimnak fecsegésit értsem,
Csak picziny lantom cziczorázzon: ádjő
Trombita-dobszó!

Óh dicső két név: Szeretet! Barátság!
Óh becses két név: Puky, hív barátom!
És te óhajtott LILI, életemnek
Édes arányja!

Négy betűből áll neve mindeniknek,
A' kiket szívből szeretek: te Gyermek,
Hozz elő négy-négy poharat! Ma inni
Kell ezekért is.

Boldog esztendő legyen ez Tinéktek,
Érjetek még több 's gyönyörűbb időket:
Véletek légyen nekemis sok illyen
Jánusi víg nap!

XLIV.

KÖSZÖNTŐ.

LÁNCZBA fűzni most szeretném
Én a' jázmint 's violát,
Hogy velek megtisztelhetném
Ezt a' lelkem-várta Mát.

Szép LILIM! halmos melyedre
Rózsazáport hintenék:
Haj LILIM! hószín öledre
A' piros mint illenék!

Jaj de most a' tél csatázik,
'S véle a' szél és a' jég,
Minden fagy most, minden fázik:
Csak szerelmünk' lángja ég.

A' te szádon a' tavasznak
Százszorszépe nyíl, virít;
Ah! az én orczáim asznak,
Engem a' nyár süt, pirít.

E' szerént mi Bőjt' havában
Ollyal kedveskedhetünk,
A' mit csak tavasz' javában
'S nyár felé szemlélhetünk:

Add nekem Te két orczádnak
Kellemes virágait,
Én ajánlom bíbor szádnak
Szám' hevűlő csókjait.

Óh, engedd meg, hogy meghintsem
Vélek orczád' két felét,
Hogy velek köszöntsem, Kintsem!
Szép nevednek reggelét.

Ötven versbe ötven szókkal
Annyi érzés bé nem fér,
Mint egy csókba: hát egy csókkal
Száz köszöntő fel nem ér.

Én azért hív tisztelésem'
Illy rithmusba foglalom,
Té's, ha tetszik, idvezlésem'
Így fogadd el, angyalom.

XLV.

HABOZÁS.

ITT hagynám én ezt a' Várost, ha lehetne,
Ha engemet az én LILLÁM nem szeretne.
Örömmel megválnék tőled, komor város,
Ha menésem az övével lenne páros.
De melly édes örömtől kell megfosztatnom,
Ha nem lehet szép hívemmel itt múlatnom,
Ha Északra lakik már Ő, én meg' Délre,
Ha csókokat raggatnom kell csak levélre.
Óh iszonyú Búcsúvétel,
Melly egy áldott szívtől vét el!

Itt hagynám én ezt a' Várost, ha lehetne,
Ha engemet az én LILLÁM nem szeretne.
Öszveütném sarkantyúmat, megindúlnék,
Még e' város felé háttal sem fordúlnék.
De egy égő szívet hagyni magánosan,
Melly kívűlem beteg lenne halálosan,
Nem engedi a' szövetség, 's a' szerelem,
Melly lángoló tüze által harczol velem.
Óh millyen két szörnyű Gond főz!
Egek! LILLA! Ah, mellyik győz?

Itt hagynám én ezt a' Várost, ha lehetne,
Ha engemet az én LILLÁM nem szeretne.
Vígan tenném fel lantomat szekerembe,
Ha Őtet is űltethetném az ölembe.
De ki előtt kell danolni már énnekem?
Egy pár édes Csókot kitől nyér énekem?
Ki bíztatja Múzsám' édes mosolygással?
Ki önt belém lelket egy fél pillantással?
Árva Múzsa! árva Iró!
Óh, lesz é egy bíztató szó?

Nem hagyom itt ezt a' Várost, mert nem lehet,
Mert LILLÁTÓL szívem búcsút nem is vehet.
Nem mehetek; tartóztatnak szent kötelek.
Szívem gyengébb, mint meg tudna víni velek.
Múljatok hát, szép szándékok! maradjatok,
Ha LILLÁT is el kell hagynom miattatok.
Lemondok a' dicsőségről, bár szeretem,
Csakhogy ezen gyöngy Kincsemet megvehetem.
Ő érte megvetem mind azt,
A' mi tőle külön szakaszt.

LILLA.

Hagyd itt, Hívem! ezt a' Várost, bár nehezen,
Bár szeret is szegény LILLÁD, 's könnyez ezen.
Hagyd itt! Szívem kebeledben fog gyúladni,
A' tiédnek az enyimben kell maradni.
E' hév Csókban, mellyet szádra ragasztottam,
Lelkem' minden indúlattal kibuzgottam. —

VITÉZ.

Vedd el te is ezt én tőlem, kegyes Lélek!
Csak árnyékom megy el; magam benned
élek. —
Kellemes Szűz! — (LIL.) Ah, kedves Hív! —
(KETTEN) Ne félj: néked dobog e' Szív!!

XLVI.

A' KESERŰ ÉDESSÉG.

A' ROZSA szép virágszál,
De tüske szurdal ágán.
Ha mézet ád is a' Méh,
Fúlánkja néha megcsíp.
A' Bor betölt örömmel,
'S mámort okoz gyakorta.

Szép vagy te LILLA, 's édes,
Vídít kegyes szerelmed;
De mennyi — ah, de mennyi
Kín is gyötör miattad!

XLVII.

BÚCSÚVÉTEL.

VITÉZ.

MÉGYEK már. Engedd meg, kedves Kincsem,
Hogy megváló csókom' szádra hintsem.
Jaj be fájlalom,
Kedves Angyalom!
Hogy midőn boldoggá kezdtem lenni,
El kell menni.

LILLA.

Akkor indúlsz hát el, csalfa Lélek!
A' midőn már én csak néked élek?
Bírod szívemet,
'S itt hagysz engemet:
Ah, nem érdemel meg eggy illy hívet
A' te szíved.

VITÉZ.

Szívemet ne vádold, jól esmérted.
Most is hév tüzekkel ég ez Értted. —
A' sors kisztet el
Vas törvényivel:
Ám-de semmi tőled el nem választ:
Adj jobb Választ.

LILLA.

Minden válasz erre megy ki nálom,
Hogy, ha elmégy, nyugtom' nem találom.
Hát, ha hívem vagy;
Mellettem maradj,
Költsönös részt vévén víg napomban,
'S bánatomban.

VITÉZ.

Err' az útra is csak értted mégyek,
Hogy mind a' kettőnknek hasznot tégyek:
Mert egy nyomban jár
A' mi sorsunk már.
Hát szemed ne légyen ollyan nedves
Értte, Kedves!

N

LILLA.

Megnyugszom; mert tiszta szíved' látom.
Hordjon a' szerencse, hű barátom!
És e' csók maga
Légyen záloga,
Hogy szerelmem' néked felfogadtam,
Általadtam.

KETTEN.

VITÉZ. Kérlek, míg öledbe visszatérek,...
LILLA. Értem — — Én is tőled mást nem kérek.
VITÉZ. Angyalom, szeress!
LILLA. Kincsem, meg ne vess!
EGGYÜTT. Mert lelkem csupán te tőled éled.
Istenvéled!!

XLVIII.

LILLA' BÚCSÚZÁLOGJAI.

(Bürgerből.)

VÍGASSÁGNAK, fájdalomnak,
Szerelemnek embere,
Istenhozzád! Bánatomnak
Súllya engem' levere.

Isten-hozzád! ah, szívedben
Zengjen bútsúvételem,
Akkor is, ha hív öledben
Többé nyugtom' nem lelem.

Arany helyett légyen Híved'
Emlékeztető jele
Mind az, a' mit szemed, szíved
LILLÁBAN édest lele.

Vedd e' fürtöt hajfodromból,
Mellyet nem tzirólgatsz már,
Mellyet selyemből, bársonból
Mondtál lenni, Csapodár!

Vedd ortzámnak, melly ágyáúl
Csókodnak választatott,
Képzeltető zálogáúl
Ez Árnyékrajzolatot.

Légyen szemem' példázatja
Ez a' kötés Nefelejts,
Mellyen könnyem' gyöngy harmatja
Kérlel, hogy el ne felejts!

Fogd e' fátyolt, melly keblemnek
Őrzötte szent titkait,
'S Csókodra olvadtt szívemnek
Itta párázatjait.

'S ha még ennyi hitjegyemből
Győzedelmed' nem hiszed:
Végy mindenből! Végy Szívemből —
Jaj de — Szívem' mind viszed.

XLIX.

A' TAVASZ.

Az egész Világ feléledt;
'S az elérkezett Tavasznak
Örömére minden örvend:
Csak az egy Vitéz nem örvend:

Enyelegnek a' juhnyájak,
Tehenek, lovak futosnak,
Danol a' pacsírta 's a' pinty;
Az egész berek' homálya
Zeneg édes énekekkel:
Egyedül csak én kesergek.

Ihon a' kinyíltt mezőkben,
Ligetekbe', rétbe', kerten,
Hiaczintok illatoznak;
Tulipányok ékesednek,
Mosolyognak a' virágok:
De mi kedvem a' Tavaszban,
Ha az ő viráginál szebb
LILI nem virít ölemben?

L.

AZ ELTÁVOZÁS.

TÁVOL vagyok te tőled,
Óh életem' reménye!
Óh LILLA, földi Angyal,
Távol vagyok te tőled!

Elhagytalak, Galambom!
El — 's ah, talán örökre;
Miolta olly sok édes
Csókok között utólszor
Búcsút vevék te tőled. —
Im vissza én se' mentem,
Te is bilincsbe estél.

De bezzeg, a' ki LILLÁT
Elhagyta — ah! ha látnád —
Elhagyta ám magát is,
El — 's ah, talán örökre!

LI.

AZ UTÓLSÓ SZERENTSÉTLENSÉG.

ZOKOGHAT még egy betűtskét
Belőlem a' fájdalom?
Ejthetek még egy könyűtskét
Utánnad, szép Angyalom?
Bús elmém rajtad tűnődik,
Tsak kíván, sóhajt, gyötrődik —
Édes fojtó képzetek! —
Mind ez, a' mit tehetek.

A' természet a' törvénnyel
Szívemben ellenkezik,
Most is szoptat a' reménnyel;
'S nem hiszi, hogy vétkezik.

Lámpási a' Bőltsességnek
Előttem hijába égnek;
Nékik szunnyadozni kell,
Mihelyt az egyet lehell.

Óh mennyit vívok kínommal!
Küszködésim melly nagyok!
De, jaj, nem bírok magammal:
Érzem, hogy beteg vagyok.
Képződésim tüzeskednek,
Roskadtt inaim tsüggednek.
Hát olly bűn a' gyengeség,
Hogy megverné azt az Ég?

Velőt szívó lángjaimtól
Fejem nehéz, zúg, szorúl;
Benn rekedtt indúlatimtól
Szívem dobog, mellyem fúl.
Már nem tudok mást mit tenni,
Tsak érezni és szenvedni.
Lelkem, testem hóltbeteg.
Menny, föld, kintsem, botsáss meg!

Kínálkoztak ortzájáról
A' fejlő rózsabimbók,
Czúkorral folyt ajakáról
Minden szó, és minden tsók,
Annak a' földi Kellemnek,
Ki aſszonya vólt szívemnek,
Míg én, bóldog martalék,
Lántza 's karja köztt valék.

Szeme bíztatott, öldöklött;
Ölt, 's gyógyított más felől.
Tiszta hószínnel tündöklött
Mellye mind kívűl, belől;
Lelke vídám, mint a' hajnal,
Szíve jó vólt, mint az Angyal:
'S ah, ez a' Paraditsom,
Melly engem a' sírba nyom.

Bóldog órák! a' mellyekben
Szíve' kúltsát bírhatám,
'S a' meghitt enyelgésekben
Lelke' lángját szíhatám.

Midőn ezer tördeltt szókkal,
Ezer petsételő tsókkal
A' hit egymáshoz tsatolt;
'S gyanúnk még is édes vólt.

Gondolván, hogy bóldogságunk
Még tsak kezdő-félbe ment,
'S már is kinyílt Mennyországunk
Egymás' karján ide lentt:
Mint a' szőlő támaſſzával,
Mint a' repkény a' bikkfával,
Egymásba tsimpalykozánk;
'S Ég, főld, mind mosolyga ránk

Már azt hittem, hogy, ha készen
Állnak is száz szélveszek,
Az én LILLÁM enyím lészen,
'S én a' LILLÁÉ leszek.
Megvakúlva, siketűlve,
Szándékom' kórmányán ülve
Kergettem a' drága Jót, —
'S a' révnél törtem hajót!

Hah! e' szépség' ritka mívét
Prédára kell tartanom,
És szívemhez forradtt szívét
Vérrel kiszakasztanom.
Óh, ne hagyjátok szerelmek!
Vagy öljetek meg gyötrelmek!
Kinek szíve másnak jut,
Tsak szeretni, 's halni tud.

Most a' tenger' sík pusztáját
Érzem, de nem láthatom,
A' haboknak lágy szikláját
Őröngve tapogatom.
Óhajtalak, messzi partok!
De tőletek még is tartok.
A' mit bús lelkem talál,
Zaj, homály, kétség, haiál.

Hah! mint dördűlnek, ropognak
A' világ' két sarkai,
Mint lobbannak, mint villognak
A' menydörgés' szárnyai:

Ah, gyászos fény, látom, látom
A' puszták közt szép Sajátom',
Jajgat az elhervadtt Hív,
Kútsoltt kézzel engem hív.

Látom unszoló sírását:
Rajta nem segíthetek.
Hallom kétes sikóltását:
De az Egek siketek.
Állj meg! állj te irgalmatlan!
Illy nemes rabra méltatlan
A' te ólom kebeled:
Ámort miért terheled?

Hasz'talan! — Csúfol futtában,
És gázolja szívemet,
'S a' törvény bújnyikvárában
Lebékózza Kintsemet.
Engem pedig, ah, egyszerre
A' zaj bétsap a' tengerre.
Jaj nekem víz, néki tűz!
Szegény Ifjú! szegény Szűz!

Óh, mért nem hagyod véremmel
Lántzát felolvasztani,
'S minden könnyét száz gyöngyszemmel,
Óh rabló! megváltani?
M'ért állsz őrt, mint ama' Sárkán
A' szép arany almák' árkán?
Nem ízled te azokat;
M'ért marsz el hát másokat?

Vagy m'ért nem ölsz meg méreggel;
Hogy ne látnám kínjait
Annak, ki örök meleggel
Tartja szívem' lángjait?
Úgy is rá kell végezetre
Únnom ez átkos életre.
Bírd őtet, míg meghalunk,
Akkor rajtad truttzolunk.

Óh, túl fog ez, sírhalmunkon
Túl is fog lángolni ez,
A' mi most indúlatunkon
Olly édesen gerjedez.

Nem! ezt meg nem fagylalhatja
A' Sír' nyálkás bóltozatja.
Ámor égi Istenség,
Néki mind egy, föld, vagy Ég.

Ez ösztönről nem tehetni;
Megveti ez gátjait.
A' Természet szokta vetni
Szívünkbe szent magvait.
Illyen a' gyöngy, melly magába
Vervén gyökeret a' fába,
Véle él, és véle hal
'S emészti sarjaival.

Érzem, hogy a' vas törvénynek
Szükség meghódolni már,
Sőt hogy még a' jobb reménynek
Szikrája is bűnnel jár:
De óh, ha nem az én mívem,
Hogy LILLÁÉRT vér a' szívem,
'S hogy lelkem benne lehell;
Éreznem és tűrnöm kell.

Sírok én; de tsak keblembe
Húlnak néma könnyeim,
'S a' magános gyötrelembe'
Legelnek képzéseim,
Senkihez sints bizodalmam,
Hogy tűrje 's mentse siralmam:
Ah, minden Bóldogtalan
A' földön megvetve van!

Mit tesz sűrű sóhajtásom,
Mellyet felszítt már az Ég,
Ha kebledben nyúgovásom'
Az óltár is tiltja még?
Mit tesz, ha egy érzéketlen,
Téged és engem szünetlen,
Mint egy mélly tenger megoszt,
És a' rózsáktól megfoszt?

Óh Halál! ki a' Szerelmet
Nyájas színnel követed,
És szívéről a' gyötrelmet
Egyszerre leülteted,

Ládd, mind hárman búval élünk,
Végy el eggyet, tégy jól vélünk,
Akár én, akár más lész;
Jobb, hogy egy, mint három vész.

Jobb, hogy engemet választol,
Ki legrontsoltabb vagyok.
Egy szellőddel elszárasztol,
Egy újjadtól megfagyok.
Nem tartom azt fájdalomnak,
A' mi véget vét kínomnak.
Ha élve nem alhatok,
Aluva meghalhatok.

'S akkor e' gyönyörűséggel
Húnyom bé bús szememet;
Hogy tisztán 's örök hűséggel
Zárom sírba szívemet.
Majd, ha dombom' megtekínti,
'S hervadtt rózsáit rá hinti
Két sóhajtó szerető;
Ezt mondja: Itt fekszik Ő!

És te, szívemnek pompája!
Légy jobb hozzám, mint az Ég.
Édes Kintsem! Más' rózsája!
Istenhozzád! Itt a' vég!
Tellyesítsd kötelességed'
Ahoz, ki fogva tart téged:
Szíved' javát nem-de-nem
Megtarthat'd még is nekem?

Istenhozzád! Áldlak hidd el,
Köszönöm jó szívedet,
Csókjaiddal, beszédiddel,
Ortzád', karod', szemedet.
'S bár halálos kínnal vérzem:
Mégis, ah, bóldognak érzem
Ezt az árnyék életet —
Óh LILLA! óh Szeretet!

Élj soká! 's legyen világod
Jobb, mint az én életem,
'S ha zavarná bóldogságod'
Az én emlékezetem:

Ah, felejts, felejts el engem!
Én már a' sírban fetrengem,
Léthe' vizét iszom már;
Még is elmém LILIN jár.

De mit láttatsz a' jövendő'
Tükörében, kék Remény?
Oh felrózsázott Esztendő —
Oh Mennyből száltt Tűnemény —
Oh szívet olvasztó Hangok —
Oh Oltári fáklyalangok —
OH élet — óh Szerelem —
Oh ne játszatok velem!

Ótzeánja bánatimnak
Többé nem duzzadozik,
'S elhullott könnye LILIMNAK
Mind gyöngyökké változik.
A' Kővár' gyomra széttdüllyed,
A' rabló zúg, hereg, süllyed;
Én úszok, az ég segéll:
LILLA int, és nékem él.

A' haboknak ormózatján
Látszik egy dombos Sziget,
És a' dombok' bóltozatján
Egy meghitt rózsaliget.
Itt száz Szerelmek danolnak,
Itt száz Grátziák tántzolnak;
A' tántz LILLÁT gyújtja fel,
A' dal engem' érdekel.

Már kétségem' törtt hajója
A' zöld parton nyugszik már,
'S Istenségem' Kalipszója
Örök Ifjúságra vár.
Fére kintsek, és nektárok!
Én a' Mennyek felett járok. —
Óh remény! oh Szerelem!
Tégyetek jól én velem!!

LII.

SIRALOM.

GERLICZEKÉNT nyögdécselek,
Vígasztalást már nem lelek,
Nálad nélkül, mintegy árván,
Kietlen pusztákon járván.

Ah! örök gyászt szerze nékem
Elrablott gyönyörűségem.
Más lett boldoggá általa,
Ki az én reményem vala.

Nékem pedig bú, siralom
Szerelmemért a' jutalom;
Miólta azt elvesztettem,
A' kiért élni szerettem.

Kiáltozom fűnek, fának,
Kedves Nevét itt LILLÁNAK:
Ő pedig űl más ölébe',
'S nem is jutok tán eszébe.

Gyászra dűlt éltem' hajnala:
Bóldogságom' szép Angyala!
Várhatom e' valahonnan,
Hogy megvígasztalsz újonnan? —

Halavány Hold' bús világa!
Te légy kínom' bizonysága;
Te sok álmatlan éjjelem'
Eggyütt virrasztottad velem.

Süss Kedvesem' ablakára,
Hints lágy álmot szemhéjjára;
Hogy a' bájoló Szerelem'
Párnáján álmodjék velem.

Te pedig, óh kedves-kellő
Álomhozó esti Szellő!
Legyezd gyengén Angyalomat,
'S ejtsd mellyére egy csókomat.

LIII.

BARÁTOMNAK.

ILLYEN dorgálást, barátom,
Tőled már sokszor hallék,
Hogy magam miért bocsátom
Úgy el, bár vidor valék?
Mért vagyok most ollyan gyáva,
A' ki máſſzor, mint egy páva
Voltam a' felőltözött
Víg Gavallérok között?

Azt is hányod a' szememre,
Hogy most bús, komor vagyok,
És hogy már ifjú-létemre
Mindenemmel felhagyok,

Én, ki máſſzor a' lyánykákat,
És egész kompániákat,
Kedveltetni jól tudám. —
Úgy van: LILLÁT bírtam ám.

Most pedig már bús kedvébe'
Szívem csak szomorkodik,
Öltözöm csak neglizsébe,
Két orczám halványodik;
Nem kedvellek társaságot,
Sem leányt, sem tzifraságot. —
Úgy van: LILLÁT fájlalom — —
Oh te, eltűntt Angyalom!

LIV.

A' TIHANYI EKHÓHOZ.

Óh TIHANNAK ríjjadó Leánya!
Szállj ki szent hegyed közűl.
Ím, kit a' sors eddig annyit hánya,
Partod' ellenébe űl.
Itt a' halvány Holdnak fényén
Jajgat és sír elpusztúltt reményén
Egy magános árva szív. :|:

Míg azok, kik bút, bajt nem szenvednek
A' boldogság' karjain,
Vígadoznak a' kies Füreднek
Kútfején és partjain;
Addig én itt sírva sírok.
És te, Nimfa! a' mit én nem bírok,
Verd ki zengő bértzeden. :|:

Zordon erdők, durva bérczek, szirtok!
Harsogjátok jajjaim!
Tik talám több érezéssel bírtok,
Mintsem embertársaim,
Kik keblekből számkivetnek,
És magok köztt csúfra emlegetnek
Egy szegény boldogtalant. :|:

A' kik hajdan jó barátim voltak
Még felkőltek ellenem,
Üldözőim pártjához hajoltak:
Oh! miket kell érzenem,
A' midőn már ők is végre
Úgy rohannak rám, mint ellenségre,
Bár hozzájok hív valék. :|:

Nincsen, a' ki lelkem' vígasztalja,
Olly barátim nincsenek;
Vállat rándít, a' ki sorsom' hallja;
Már elhagytak mindenek.
Nincsen szív az emberekbe':
Hadd öntsem ki hát vas kebletekbe
Szívem' bús panaſzait. :|:

LILLA is, ki bennem a' reménynek
Még egy élesztője volt,
Jaj, LILLÁM is a' tiran törvénynek
'S a' szokásnak meghódolt.
Hogy vagy most te, áldott Lélek?
Én ugyan már elhagyatva élek
A' tenger kínok között. :|:

Oh, van é még eggy érémi szállás,
Régi barlang, szent fedél,
Mellyben egy bőlcs csendes nyugtot, hálást
E' setét hegyekben lél?
Hol csak egy kő lenne párna,
Hol sem ember, sem madár nem járna,
Melly megháborítana. :|:

Abban-, gondolom, hogy semmi jussal
Ellenkezni nem fogok,
Hogyha én egy megvetett virtussal
Itt egy kőben helyt fogok.
'S e' szigetnek egy szögében,
Mint egy Russzó Ermenonvillében,
Ember és polgár leszek. :|:

Itt tanúlom rejtek-érdememmel
Ébresztgetni lelkemet,
A' Természet majd az Értelemmel
Bőlcsebbé tesz engemet.
Távol itt, egy Másvilágban,
Egy nem esmértt szent magánosságban
Könnyezem le napjaim. :|:

Itt halok meg. E' setét erdőben
A' szomszéd Pór eltemet.
Majd talám a' boldogabb időben
Fellelik sírhellyemet:
'S a' melly Fának sátorában
Áll egyűgyű sírhalmom magában,
Szent lesz tisztelt hamvamért. :|:

LV.

MÉG EGYSZER LILLÁHOZ.

ÉN szenvedek, 's pedig miattad,
Miolta szívem' elragadtad,
Édes Kegyetlenem!
El-elhalok, mihelyt te jutsz eszembe,
'S így kell talán e' gyötrelembe'
Örökre sínlenem.

Értted borong éltem' tavaſza;
Mert nincs Nap, a' melly elfogyaſſza
A' rám vonúltt ködöt.
Sír tisztelőd, ha kél, ha fekszik,
Miólta Azzal nem dicsekszik,
Kiben gyönyörködött.

Sír tisztelőd, kétségbe esvén,
Miolta tőled távol esvén
Reménye füstbe szállt;
Holtt-álom űl zsibbadtt ölében,
'S gyakran ijesztő képzetében
LILIT, LILIT kiált.

E' szóra karjaim kinyúlnak,
De csak sovány homályba húllnak.
Nincs LILLA, nincs öröm!
Már nyugtom' éjjel sem találom,
Mert ott is ébren tart az álom,
'S fejem' LILIN töröm. —

Óh, melly keserves annak élni,
Kinek tovább nincs mit reméllni,
És mégis élni kell!
Él az, de nincsen benne lélek.
Az én tüdöm is, bátor élek,
Lelketlenűl lehell.

És tán te, szép Szememvilága!
Úgy élsz, hogy életed' virága
Virít, míg én halok. —

Adná az Ég! Azonn örűlnék.
Könnyemnek azzal eltörűlnék
Felét az Angyalok.

De tán, LILIM! te is kesergesz?
Rabgerliczém saskézbe hergesz,
'S kéred segédemet?
Hijába már, Kincsem, hijába!
Csak az Halál' jégsátorába'
Ölelsz meg engemet.

LVI.

BÁCSMEGYEY' LEVELEIRE.

AH, midőn táromba' látom
Ezt a' kedves Könyvemet,
Egy Leánykám' 's egy Barátom'
Sorsa vérzi szívemet.

Mindenik jó volt erántam —
Az szerelmes, ez barát.
Óh, be' szívepedve szántam
Fátumok' gyászos sorát!

Egy barát, és egy szerelmes
Sínlik a' rablántzokon:
Szállj le, 's enyhíts, óh kegyelmes
Isten! e' bús sorsokon!

Óh, ha még egyszer lehetne
Látni lelkem' Angyalit!
Mert ki az, ki nem szeretne
Egy jó barátot, 's LILIT.

LVII.

AZ ESTVÉHEZ.

CSENDES Este! légy tanúja,
Mint kesergek én,
Szívemet mint vérzi búja
LILLA' szép nevén.
Lágy árnyékkal
Szőjj be engemet,
'S e' tájékkal
Zengd keservemet.
Mert csalárd az emberekben
Már a' szív nagyon,
És az érzéketlenekben
Több kegyes vagyon.

Csendes Este! ah, tekints-le,
Nézd e' bánatot.
Könny helyett szememre hints-le
Tiszta harmatot:
Mert elfogytak
Régi könnyeim,
Úgy rám rogytak
Szenvedéseim.
Nincsen a' ki sírna vélem,
Szánna engemet.
Így vesződöm, míg leélem
Kínos éltemet.

Csendes Este! már alusznak
Mások édesen,
Vagy viszonti kedvbe' úsznak
Ők szerelmesen.
Én aggódom:
Hát mit is tegyek?
Nincs más módom,
Nincs hová legyek.

Édes Este! ah, ne hagyj-el,
Zárj le más szemet,
És lakásodig ragadj-el
Innen engemet.

Csendes Este! balzsamozd-el
Durva kínomat,
Vagy reám végtére hozd-el
Várt halálomat.
Mert fájdalmam
Többre-többre nő,
És nyúgalmam
Senkitől se' jő.
LILLA is midőn eszembe
Ötlik, elhalok,
'S újra felfakadtt sebembe'
Szinte meghalok.

Csendes Este! ah, ne hozd-el
Még halálomat,
Kérlek, óh, ne balzsamozd-el
Gyenge kínomat.

Inkább áztasd
Szűz szemed' te is,
És dupláztasd
Kínom' ezzel is.
LILLA' vesztén sírdogálni
Drága sors nekem,
Sírdogálva haldogálni
Szép halál nekem.

LVIII.

A' PILLANGÓHOZ.

HAMAR-KÖVETJE a' Tavasznak,
Hímes Pillangó, idvez légy!
Még nincs rózsa; 's te a' kopasznak
Mégis csókolására mégy?

Miért szállsz ama' puszpángokra?
Hiszen nem a' víg Kikelet
Adott még új kántust azokra;
Át-zöldellik ők a' telet.

Menj inkább a' setét rögökbe,
Állhatatlan selyem-madár!
És súgd az ő dugúltt fülökbe,
Hogy élet és tavasz van már.

Lát'd, még a' földben szúnyókálnak
A' Flóra' gyenge szűzei,
'S a' Napra félve kandikálnak
A' csirák' nedves szemei.

Nézd csak, az orgonák' tövébe'
Melly kellő szagok lengenek;
Menj, fuss a' szellők' ellenébe,
Tán a' Violák fejlenek. —

Eredj, 's egy hoſſzú csókkal szídd ki
Zefir elől illatjait,
És szárnyad' zörgésével hídd-ki
A' Napra kisded húgait....

Mit? Violákról violákra
Osztod te, csélcsap, csókodat?
Be boldog vagy, hogy egy virágra
Nem kötöd indúlatodat!

De én csak egy Rózsát szerettem;
Ah! csak egy bírta szívemet,
'S miolta már ezt elvesztettem,
Örök tél dúlja létemet.

Az én lelkem is hajdanában,
Mint te, vídám 's eleven volt;
Míg ifjúságom' tavaſſzában
A' virágzó LILLA bájolt:

De most lomha, 's hernyó' módjára
Mászkál a' fanyar bánaton,
És a' mások' múlatságára
Magának vers-koporsót fon. — —

Ah! szárnyad eszembe juttatja
Psychét, 's az ő bánatjait,
És a' Psyche' gyötrő bánatja
Tulajdon Lelkem' kínjait.

Ő is Ámor' arany várában
Egykor édes nektárral élt,
És a' Grátziák' rózsássában
Kedvet 's örök tavaszt reméllt:

De egy bűbájos hang' neszére
E' víg Scénák eltűntenek,
'S az ő halálos gyötrésére
Ég, föld, mind felesküdtenek. —

Óh, mikor lesz, hogy bús kínjában
Letöltöm hernyó-éltemet,
És szemfedelem' púpájában
Kialszom szenvedésemet?

Mikor lesz, hogy Lelkem letévén
A' testnek gyarló kérgeit,
'S angyali pillangóvá lévén,
Lássa Olimpus' kertjeit.

Hol őtet egyik vígasságból
Másikba új szárnyak vigyék,
Hogy a' Sphaerákban nőtt rózsákból
Örök ifjúságot igyék?

LIX.

A' REMÉNYHEZ.

FÖLDIEKKEL játszó
Égi tűnemény,
Istenségnek látszó
Csalfa, vak Remény!
Kit teremt magának
A' boldogtalan,
'S mint Védangyalának
Bókol úntalan. —
Síma száddal mit kecsegtetsz?
Mért nevetsz felém?
Kétes kedvet mért csepegtetsz
Még most is belém?

Csak maradj magadnak!
Biztatóm valál;
Hittem szép szavadnak:
Mégis megcsalál.

Kertem' nárcziſokkal
Végig ültetéd;
Csörgő patakokkal
Fáim' éltetéd;
Rám ezer virággal
Szórtad a' tavaszt,
'S égi boldogsággal
Fűszerezted azt.
Gondolatim minden reggel,
Mint a' fürge Méh,
Repkedtek a' friss meleggel
Rózsáim felé.
Egy híjját esmértem
Örömimnek még:
LILLA' szívét kértem;
'S megadá az Ég.

Jaj de friss rózsáim
Elhervadtanak;
Forrásim, zöld fáim
Kiszáradtanak;
Tavaszom, vígságom
Téli búra vált;
Régi jó világom
Méltatlanra szállt.
Óh! csak LILLÁT hagytad volna,
Csak magát nekem:
Most panaszra nem hajolna
Gyászos énekem.
Karja köztt a' búkat
Elfelejteném,
'S a' gyöngy-koszorúkat
Nem irígyleném.

Hagyj el, óh Reménység!
Hagyj el engemet;
Mert ez a' keménység
Úgyis eltemet.
Érzem: e' kétségbe'
Volt erőm elhágy,

Fáradtt lelkem égbe,
Testem földbe vágy.
Nékem már a' rét hímetlen,
A' mező kisűltt,
A' zengő liget kietlen,
A' Nap éjre dűlt. –
Bájoló lágy trillák!
Tarka képzetek!
Kedv! Remények! LILLÁK! –
Isten véletek!!!

F

LAJOS TROM.

ELSŐ KÖNYV.

I. *GRÓF ERDŐDYNÉ Ő N.gához.* 3
II. *Az én Poézisom' természete.* - 14
III. *Első Szerelemérzés.* - - 18
IV. *Édes Keserűség.* - - 22
V. *Az Éjnek Istenihez.* - - 25
VI. *Az Esztendő' IV Szakasza.* - 28
VII. *A' Rózsabimbóhoz.* - - 29
VIII. *Az Éj és a' Csillagok.* - 31
IX. *Esdeklő bíztatás,* - - 32
X. *A' Poétákban lakó Istenség.* - 33
XI. *Az eleven Rózsához.* - 35
XII. *LILLÁHOZ.* - - 37
XIII. *A' bátortalan Szerelmes.* - 38
XIV. *A' Duna' Nimfája.* - - 41
XV. *Tartózkodó Kérelem.* - - 44
XVI. *Az alvó LILLA felett.* - 45
XVII. *A' Tanának hívott Liget.* - 48
XVIII. *Déli Aggodalom.* - - 50
XIX. *Megkövetés.* - - - 55

XX. *Az Esküvés.* - - 59
XXI. *A' fekete Pecsét.* - - 61
XXII. *Hálaének Vénus' oltáránál.* 64
XXIII. *Alku. (Kettős Dal.)* 67
XXIV. *A' Szépek' Szépe.* - 70
XXV. *Két Szerető' dalja.* - 73
XXVI. *A' Méhekhez.* - - 77
XXVII. *Az Álomhoz.* - - 79
XXVIII. *A' pillantó Szemek.* - 80
XXIX. *Ámor; Guarini után.* - 82
XXX. *A' muzsikáló Szépség.* - 83
XXXI. *A' Szamócza.* - - 86
XXXII. *A' versengő Érzékenységek.* 88
XXXIII. *A' Szeplő.* - - - 97
XXXIV. *Az eltévedtt Lélek.* - 99
XXXV. *A' Boldogság.* - - 101
XXXVI. *LILLÁM' Szádeskája.* - 102
XXXVII. *Thales.* - - - 104

HARMADIK KÖNYV.

Harmadik Könyv.

XXXVIII. *LILLÁHOZ, távollétemben.* 107

XXXIX. *Szemrehányás.* - - 111

XL. *Megkérlelés.* - - 113

XLI. *A' távolról kínzó.* - 115

XLII. *Új-Esztendei Gondolatok.* 116

XLIII. *A' Békekötésre.* - - 123

XLIV. *Köszöntő.* - - 127

XLV. *Habozás.* - - - 130

XLVI. *A' keserű Édesség.* - 134

XLVII. *Búcsúvétel.* - - 135

XLVIII. *LILLA' Búcsúzálogjai.* - 138

XLIX. *A' Tavasz.* - - 140

L. *Az Eltávozás.* - - 142

LI. *Az utólsó szerentsétlenség.* 144

LII. *Siralom.* - - - 157

LIII. *Barátomnak.* - - - 159

LIV. *A' Tihanyi Ekhóhoz.* - 161

LV. *Még egyszer LILLÁHOZ.* 165

LVI. *Bácsmegyey' Leveleire.* 168

LVII. *Az Estvéhez.* - - 170

LVIII. *A' Pillangóhoz.* - - 174

LIX. *A' Reményhez.* - - 178

Leltl.
332-1956

758521

758521

758521

20 ~

758521